

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON ORIGINAL STORIES

CHRISTINA LAUREN

USA Today and New York Times bestselling author of
The Unhoneymooners

Accidentally

YOURS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

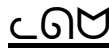
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

AMAZON ORIGINAL STORIES

**CHRISTINA
LAUREN**

Accidentally

YOURS

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2026 Christina Hobbs ve Lauren Billings
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir biçimde iletilemez.

Amazon Original Stories, Seattle tarafından yayınlanmıştır.
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Amazon Original Stories,
Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği irtibat kişisi:
Amazon Media EU S.à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662538902 (dijital)

Kapak tasarımı: Caroline Teagle Johnson
Kapak resmi: © monbibi / Shutterstock; © Sean Locke /
Stocksy

İÇİNDEKİLER

[Olası Olmayan Romantik Karşılaşma: İkinci Şanslar](#)

[14 Ocak 2026: iMESSAGE](#)

[Birinci Bölüm: VERONİCA](#)

[14 Ocak 2026: CODEİFY SLACK KANALI](#)

[19 Ocak 2026: iMESSAGE](#)

[İkinci Bölüm: JUDE](#)

[... arasındaki e-posta yazışmaları.](#)

[Üçüncü Bölüm: VERONİCA](#)

[21 Ocak 2026: CODEİFY SLACK KANALI](#)

[... arasındaki e-posta yazışmaları.](#)

[Dördüncü Bölüm: JUDE](#)

[... arasındaki e-posta yazışmaları.](#)

[Beşinci Bölüm: VERONİCA](#)

[... arasındaki e-posta yazışmaları.](#)

[Altıncı Bölüm: JUDE](#)

[... arasındaki e-posta yazışmaları.](#)

[Yedinci Bölüm: VERONİCA](#)

[7 Şubat 2026: iMESSAGE](#)

[Sekizinci Bölüm: VERONİCA](#)

[Dokuzuncu Bölüm: VERONİCA](#)

[10 Şubat 2026: iMESSAGE](#)

[... arasındaki e-posta yazışmaları.](#)

[11 Şubat 2026: iMESSAGE](#)

12 Şubat 2026: iMESSAGE

Onuncu Bölüm: JUDE

On Birinci Bölüm: VERONICA

On ikinci bölüm: JUDE

On Üçüncü Bölüm: VERONICA

Yazarlar Hakkında

Christina Lauren'ın Unutulmaz Yeni Romanını Ön Sipariş
Verin

Olası Olmayan Romantik Karşılaşma: İkinci Şanslar

Kader gizemli yollarla işler ve Sevgililer Günü'nde özellikle yaramazlık yapar. Kazara Zoom çökmelerinden mezarlıkta dirilişlere kadar, altı sevilen romantizm yazarı size giderek daha ateşli ikinci şanslar içeren bir koleksiyon sunuyor.

Christina Lauren'ın Accidental Yours adlı eseri

Pazarlama danışmanı Veronica yanlışlıkla yanlış Zoom toplantısına katıldığında, şirketin ilgi çekici CEO'sundan bir iş teklifi aldığı anda şok olur. Profesyonel e-posta alışverişleri hızla flörtleşmeye dönüşür, ancak Veronica'nın zihni sürekli çekingen ama yakışıklı yeni komşusuna kaymaktadır. Sevgililer Günü yaklaşırken, bazen en olasılık dışı tanışmaların mükemmel bir eşleşmeye yol açabileceğini keşfedecektir.

Zaman Görecek, Hannah Bonam-Young

Bir tarih öğretmeni, vefat eden büyükannesinden 1950'lerdeki gizli bir aşk ilişkisini anlatan bir mektup aldığı anda, bu onu onlarca yıl önce saklanmış bir zaman kapsülüne götürür. Ancak her şeyi değiştiren, büyükannesinin kayıp aşkının çekici torunudur. Bu olay,

bazen kalbin tam olarak nereye ve ne zaman ait olduğunu bildiğini kanıtlar.

Julie Soto'nun İkinci Perde ***Romantizm***

Gıda zehirlenmesi nedeniyle Sevgililer Günü gösterisi *Oklahoma!*'nin başrol oyuncusu sahneden çekilince, televizyon yıldızı Colby J. Turner gösteriyi kurtarmak için devreye girer. Ancak başrol oyuncusu Bex Hardgrave için bu son dakika oyuncu seçimi, beklediğinden daha fazla drama anlamına gelmektedir. Sekiz yıl önce, sahnedeki kimyaları gerçek hayatta da bir aşk ateşini yakmıştı, ta ki bir yanlış anlaşılma perdeyi kapatana kadar. Gösteri zamanı yaklaşırken, Bex ve Colby ikinci şanslarını hak eden bir aşkın ayakta alkışlanmayı hak edip etmediğine karar vermek zorundadır.

Trilina Pucci'nin Aşk İçin Bir ***Oyun***

Yıllar önce, üniversitede sahnelenen *Romeo ve Juliet* oyununda, Rory ve Oliver kader onları ayırmadan önce unutulmaz bir sahne öpücüğü paylaşmışlardı. Şimdi, Sevgililer Günü'nün hüznünü brunch'ta unutmaya çalışırken, eski Romeo'sunu, altın rengi şort ve kanatlardan başka bir şey giymeden, aşk acısı çeken kalabalığa Cupid rolünü oynarken görür. Aralarındaki kimya hâlâ kıvılcım saçıyor, ancak bu eski başrol oyuncularını, ikinci şanslarını gerçek bir aşka dönüştürmek için Shakespeare'in rehberliğinden daha fazlasına ihtiyaç duyacaklar.

Catherine Cowles'ın Sevgililer Günü'ne Ölüm 🌶️🌶️

Erkek arkadaşının ihanetinden sonra, Maia St. James'in en son istediği şey Sevgililer Günü'dür. Ancak arkadaşları onu bir dağ kulübesinde düzenlenen "Sevgililer Günü'ne Ölüm" maskeli balosuna sürükler ve orada maskeli bir yabancıyla öpüşür, ancak onun eski erkek arkadaşının ağabeyi olduğunu fark eder. Bir konuk öldürülmüş olarak bulunca, parti ölümcül bir gizeme dönüşür. Artık Maia, ikinci aşk şansını kaybetmeden önce katili ortaya çıkarmak zorundadır.

Navessa Allen'ın Valentine's Slay adlı eseri 🌶️🌶️🌶️🌶️

Louisiana mezarıcı Noah Evans'ın Sevgililer Günü gecesi vardiyası, lise aşkı Emma'nın yeni kazılmış mezarından çığlık atmaya başlamasıyla beklenmedik bir hal alır. Ölümcül bir aile komplosunu ortaya çıkarırken, Noah ve Emma eski aşkların ikinci kez daha da ateşli olduğunu keşfederler, özellikle de biri onları öldürmeye çalışırken.

♥ * Heat Scale Key ♡

Explicit dark romance

Romantic suspense with moderate steam

Classic contemporary romance

Sweet romance with witty banter

14 Ocak 2026

MESSAGE

Veronica C.
Hikaye zamanı.

Clara C.

Evet!! Çalışmayı bırakmak için bir bahane arıyordum.

Bugün iş görüşmem olduğunu biliyorsun, değil mi?

Bu hafta zaten yedi tane falan yemedin mi?

Evet, sevimli ve tam zamanlı çalışan kız kardeşim, bu pazarda işler böyle yürür. Neyse, bugün bir tane daha aldım, görünüşte BioLight'ın Pazarlama Direktörü pozisyonu için.

Bud Light gibi mi, ama biyologlar tarafından üretilmiş, yani gerçekten iyi bir bira gibi mi?

ATP seviyelerini belirlemek için biyokimyasal analizlerinde biyoluminesans kullanıyorlar. Ama senin cevabını daha çok beğendim, o yüzden onu kabul edelim.

Gerçekten araştırmanı yapmışsın.

Röportaj saat 10'da. Tabii ki on dakika erken masamda oturuyorum, fareyi zoom bağlantısının üzerine getirmiş durumdayım.

Ne tipik bir Başak burcu.

Ayrıca, herkesin kamerasını açana kadar benim kameramı kapalı tutmak da benim tipik Başak burcu özelliğimdir. Bunu yaptığım için çok mutluyum.

Çünkü

Bir şekilde, bir grup teknoloji meraklısı arkadaşla Zoom odasında buldum kendimi. Aslında davet edilmediğim bir toplantı yapılıyordu.

Bekle biraz.
BioLight değil miydi?

Hayır, şirketin ne olduğunu hiç bilmiyorum.

Bu çok komik.

Bir pazarlama toplantısıydı ve kardeşlerden biri sunum yapıyordu.
Ve bu, şimdiye kadar gördüğüm en kötü slayt sunumu olduğunu söylediğimde
Yani en kötüsüydü, buna Daniella'ya bakıcılık yaparken yaptığı slaytlar da dahil, o benim dizüstü bilgisayarımda rastgele PowerPoint'i açıp tuşlara basmaya başladı.

lol Çocuğumun dizüstü bilgisayarında bu kadar çok tuş kırıdığı için hala suçluluk duyuyorum.

T, E ve boşluk tuşlarını kim kullanır ki? Hadi ama.
Her neyse, sunumu birkaç dakika dinledim.
Çünkü kafamda ben şöyle düşünüyorum
Bu adamların pazarlama yardımı gerekiyor.

Ve sen oradaydın

Oradaydım
Ekranı davetsiz bir kara kutu
Onlar benim onlar için ne kadar çok şey yapabileceğimi bilmiyorlardı.
Ne yazık ki, son dört yılımı bu tür insanlarla çalışarak geçirdiğimi hatırladım. Onları kötü grafiklerinden ve berbat sunumlarından kurtardım ve benim üstümde terfi ettiklerini izledim, ta ki sonunda altı aylık cüzi bir tazminatla işten çıkarılana kadar.

Söyle şunu, kardeşim!

Ve birdenbire o kadar sinirlendim ki, şirkete pek çok fikir verdim ve onlar da bunları kabul ettiler, hesapları imzaladılar, benim bir üstümdeki

herkese ikramiye dağıttılar ve sonra insan kaynaklarına terfi almamın geciktiğini şikayet ettiğimde beni işten çıkardılar.

Ben burada yüksek sesle tezahürat yapıyorum.

Bu adamları, basit Keynote şablon slaytlarını ve geri dönüştürülmüş fikirlerini siktir et!

Kimsenin benim katıldığımı fark etmediğini düşündüm, bu yüzden kullanıcı adımı e-posta adresimden sadece baş harflerime dikkatlice değiştirdim, sesimi açtım ve slaytlarının tam bir çöp olduğunu söyledim, ama yaklaşık on kat daha acımasız bir şekilde, sonra da oturumu kapattım.

Küçük kız kardeşim: benim kahramanım.

Birinci Bölüm

VERONICA

I haftalardır bu kadar iyi hissetmemiştim.

Belki de bu durum biraz acınasıdır, çünkü masamda bir iş teklifi var diye değil — iki teklifin birbiriyle rekabet etmesi daha da iyi olurdu — sadece bazı teknoloji meraklısı arkadaşları azarladıktan sonra oradan ayrıldığım için. Neyse, yine de kazanç hanesine bir tik koyuyorum.

Önceki işimde geçirdiğim korkunç yıllar ve dört yıllık iş hayatımın nasıl sona erdiği konusunda çok fazla bastırılmış hayal kırıklığı ve acı taşıyordum: bir temsilcinin, bir botun senaryoyu okurken ifade ettiği tüm endişeleri dile getirdiği, gevşek bir İK toplantısında, yenilgiyi kabul ederek "Teşekkürler, Chad" diyerek iç çekerek sona erdi. Kızgınlığım giderek artıyordu, ama bugünkü Zoom kazasından sonra... bu kızgınlık bir anda yok oldu.

Kız kardeşim Clara, PitchSlapped gibi aptalca bir isme sahip bir pazarlama şirketinde çalışmanın kötü sonuçlanacağını tahmin edebilirdim diyor, ama yemin ederim ki başlangıçta o kadar da kötü değildi. MBA programını yeni bitirmiş, idealist ve öğrenci kredileri altında boğulmuş tehlikeli bir kombinasyon olan ben, pazarlama asistanı pozisyonu teklif edildiğinde çok heyecanlandım. PitchSlapped bana altı haneli bir maaş, tüm çalışanlara ücretsiz öğle yemeği, mola zamanları için oyun odası, şirket içi spor salonu, Vail'e şirket kayak gezileri ve beş haftalık tatil teklif etti. Başka hiçbir iş teklifi buna yaklaşamadı bile.

Beni hızla pazarlama müdürüne, ardından da pazarlama müdür yardımcılığına terfi ettirdiler. Bu, çok fazla maaş alan bir aptalın uydurduğu anlamsız bir unvandı ve

kartvizitlerimde görmekten nefret ediyordum. Orada çürüyor, üst düzey toplantılarda en iyi fikirlerimi ortaya koyuyordum, ancak üst düzey maaş, hisse senedi opsiyonları veya ikramiyelerden yararlanamıyordum. Şirket gezileri kokain ve kadın düşmanlığıyla doluydu. Tatil izni veriliyordu ama kullanılması beklenmiyordu. Oyun odasında bilardo masası, *Grand Theft Auto* arcade konsolu ve *Whoa Nellie! Big Juicy Melons* adlı bir pinball makinesi vardı.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: "Ama Veronica, sen dört yıl kaldın?" Belki de kendini koruma becerilerinin en iyi kanıtı değil, ama bu deneyimden dolayı içimde bir öfke olsa da, en azından PitchSlapped'da dört yıl çalışarak maaşımı aldıktan sonra, öğrenci kredisi borcum kalmadı.

Clara'nın son mesajının üzerine bir kalp işareti koyup telefonumu masaya bıraktım ve evimdeki ofis koltuğuma yaslandım. Koltuğum hemen endişe verici bir çatırtı çıkardı ve geriye düşmemek için ağırlığımı öne verip avuç içlerimi masaya vurmam gerekti. Ayağa kalktığımda koltuk, kötü bir haber almış ve uzanmak istemiş gibi, bir iniltiyle tabanına devrildi.

İnanılmaz. Değiştirmem gereken başka şeyler de var: eski kişisel dizüstü bilgisayarım (işten çıkarıldığımda iş bilgisayarımı teslim etmek zorunda kaldım), AirPods'larım (çamaşır günü cebimde bıraktığım için çamaşır makinesinde yıkanıp mahvoldu) ve buzdolabım (büyükannemden miras kalmıştı ve açıkçası olması gerekenden daha uzun ömürlüydü, ama ne yazık ki).

İçgüdüsel olarak saate bakıp merak ediyorum, *Bira içmek için çok mu erken?* İki rakamının üzerindeki küçük ibre bana kesin bir *Evet, çok erken* cevabı veriyor, ama bu, şimdiye kadarki en tutarlı posta çalışanı Larry'nin postayı az önce teslim etmiş olabileceğini ve altı aylık tazminatımın da dahil olduğu son maaşımın gelmesiyle bu günün daha iyi hale gelebileceğini fark etmemi sağlıyor.

Payroll'un, kağıt izlerinin gerekliliği ve işten ayrılma tarihim nedeniyle, son maaş çekimin diğerleri gibi doğrudan

hesabıma yatırılamayacağını ısrarla belirtmesini iğrenç ve aptalca buluyorum. Bu, iki haftadır yüksek alarmda olduğum anlamına geliyor, bu paranın — kız kardeşimle yaşamak zorunda kalmamı engelleyen tek şey — bir şekilde USPS'nin lojistik karmaşasında kaybolacağından paranoyakça endişeleniyorum.

Larry'ye güven, diyorum kendime.

Alt katta, tahmin edilebileceği gibi, evden çalışanların nazik bir kalabalığı var. Hepsi Larry'nin programını biliyor ve muhtemelen ekranlarından uzaklaşmak için bir bahane arıyorlar. 2A'dan Catalogs var, her gün küçük posta kutusuna düzinelerce parlak katalog dolduruyor; 8G'den yirmili yaşlarının ortasında bir günlük işlemci olan Loud Kevin, balkonundan yaptığı telefon görüşmeleri sırasında o kadar gürültülü konuşuyor ki, dördüncü kattaki evimden bile sık sık onu duyabiliyorum; 4B'den, her zaman kulağında en az bir AirPods olan ve kaç kişi dinliyor olursa olsun telefon görüşmesine devam eden, gümüş saçlı komşum *Mad Men* Roger Sterling; ve 3C'de, benim hemen altımda oturan, sadece çok gösterişli ama açıkça sahte Versace giysiler giyen, ahlaksız adam Velvet Rope.

Açıkçası, kimsenin gerçek adını bilmiyorum (Kevin hariç, çünkü hepimiz günde yüzlerce kez "Hey, dostum, Kevin geldi" diye seslenişini duyuyoruz). Belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bizim binamız Chicago şehir merkezindeki en sosyal bina değil.

Mermer ve pirinçten yapılmış lobideki posta kutuları duvarının önünde, hepimiz birbirimizin etrafında dolaşıyor, yoga stüdyosundaki dolaplardan ayakkabılarını alan bir grup anne gibi içimizden özür diliyorduk. Posta kutumu açtım — 4C — ve kalbim sıkıştı.

Kontrol yok.

Hayal kırıklığıyla başımı geriye eğdiğimde, onu kıvrımlı ahşap merdivenden aşağı inerken görüyorum.

2C'de yaşıyor, bunu biliyorum. Sanırım yaklaşık bir ay önce taşındı ve tarihi Grand Fir Estates apartmanının

kültüründe lobide çok samimi davranmak olmasa da, mümkün olsa bile onunla konuşmak isteyeceğimden emin değilim. O, uzaktan hayran olunacak türden güzel bir adam, çünkü ağzını atığında çıkanların dış görünüşüne yakışması imkansız.

Kız kardeşimden başka kimseye itiraf etmeyeceğim bir hareketle, onu görmek için sabırsızlandığımdan ona Friday (Cuma) adını taktım. Lobide bir kez gördükten sonra Clara ona Lava Lamp (Lav Lambası) adını verdi, çünkü ona göre "O çok seksi ve büyüleyici."

Ne iş yaptığını bilmiyorum, sadece haftada üç gün evde, iki gün ofiste çalıştığını biliyorum. Ayrıca, boyunun 1,80 metreden uzun olduğunu, koyu renkli kıvrıcık saçları, koyu kahverengi gözleri ve pürüzsüz zeytin rengi teni olduğunu biliyorum. Evde çalışırken giydiği kıyafetler yıpranmış kot pantolonlar, yumuşak kaşmir kazaklar veya çok sevdiği düz siyah tişörtler ve spor ayakkabılar. Ofisteki günlerinde ise tl pantolonlar ve beyaz veya yumuşak mavi renkli düğmeli gömlekler giyiyor. Onu bir kez gülümserken gördüm — bir arkadaşıyla birlikte postayı kontrol ediyordu — ve o anda şimdiye kadar gördüğüm en derin gamzeleri gördüm ve muhtemelen birkaç gün sonra hamilelik testi yaptırmam gerekirdi.

Catalogs ve ben, onun posta kutusundan mektuplarını alıp farkında olmadan merdivenlerden yukarı çıkmasını izliyoruz. Loud Kevin'ın bizi izlediğini fark etmesi ya da bugün posta kutumda ek olmaması umurumda değil. Friday'i görmek, tüm bunları unutmamı sağladı.

14 Ocak 2026

CODEIFY SLACK KANALI

Jude T: Az önce sunumu bozan kadının kullanıcı adını yakaladın mı?

Adam P: Sadece baş harfleri VC'yi gördüm.
Dürüst olacağım. Bu acımasızdı, ama zekiceydi.

Zoom kaydını dinledim ve söylediklerini yazdım.

Lütfen paylaşın

"Bu ciddi bir pazarlama grubu mu? Neye bakıyorum ben? Birinci slayt, hiçbir şey ifade etmeyen bir misyon beyanıydı. "İnovasyon yoluyla sinerjiyi güçlendirmek" mi? Bu, bir düşünce gibi görünen dört moda kelime. İkinci slaytta ne vardı? WeWork'te high-five yapan insanların stok fotoğrafı mı? Veri yok, strateji yok, sadece hisler ve Helvetica yazı tipi var. Üçüncü slayt: etiketleri olmayan bir pasta grafik. Bu neyi ölçüyor ki? Hızla azalan kâr elde etme olasılığınızı mı? Bu sunumun tamamı umutla dolu boş laflardan ibaret. Rekabet analizi nerede? Bütçe dökümü nerede? Bir influencer'ın cilt bakım rutininden daha az içeriğe sahip, milyon dolarlık bir kampanya sunuyorsunuz. Bunu hazırlayan kişi ya pazarlamadan nefret ediyor ya da hayatında hiç bir şey satmamış biri.

Hepsi de doğaçlama.

Onun kim olduğunu öğrenmem gerekiyor.

Jude Tilde, CEO, intikam peşinde mi?

Jude Tilde, CEO, bir can simidi arıyor. Artık görevi devraldığım için, konuşmaktan çekinmeyen insanlara ihtiyacımız var. Kendimizi

yeniden keşfetme fırsatımız var.

Gizemli Kadın bu ifadeyle çok eğlenecektir.

Yanılmıyorsun.

19 Ocak 2026

MESSAGE

Veronica C.

Sana anlatacağım Şeye inanmayacaksın.

Clara C.

O dűŐűnceyi aklında tut. Piper'ın bezini deđiŐtirmem gerekiyor ve
Daniella da huysuzlanıyor.

Sen bununla ilgilenirken ben yazacağım.

Geçen hafta katıldığım rastgele Zoom toplantısını hatırlıyor musun?

Evet, biliyorum, biliyorum, o yüzden yazmaya devam edeceğim.

Bugűn başka bir görűŐmem vardı, iyi geçti, sanırım?

En azından onların tarafında da iyi geçmiŐ olmasını umuyorum, çünkü
PitchSlapped'den çekimi hala almadım.

Her neyse, telefonu kapattıktan sonra e-postalarımı kontrol ettim ve Şunu
buldum:

Sana yalan söylemiyorum.

Kötű slaytlarla yapılan rastgele toplantıda tanıştığım adamdan gelen bir
e-posta

Tamam, geri döndűm, geri döndűm, yetiŐiyorum.

Bekle bekle

Yani, o berbat slaytları sunan adamdan bir e-posta mı aldın?

Sunumu yapanın o olup olmadığını bilmiyorum, ama Şirket onun Şirketi.

Ve CLARA

NE

Pazarlama stratejilerinde onlara yardım edip etmeyeceğimi sordu.

Are

Sen
Şaka yapıyorum
Olmalı
????

Değil mi?
Hala gülüyorum.
Clara gibi, ben de çok kötüydüm!
Bana ne oldu bilmiyorum, ama sanırım sadece erkeklerle dolu bir zoom odası beni tetikledi.

Ne dedin sen??

Ne dediğimi sanıyorsun?

İkinci Bölüm

JUDE

Hayır, teşekkürler!

I bilgisayarımı izliyorum, bugün erken saatlerde gönderdiğim e-postaya verilen iki kelimelik cevaba inanamıyorum. Kayıtları tarayarak Zoom bombacımızı buldum; o kişi, Northwestern Üniversitesi'nden pazarlama alanında MBA derecesi olan ve en son başarılı ve yenilikçi reklam şirketi PitchSlapped'da çalışan Veronica Cochran çıktı. Heyecanla, pazarlama stratejimizde bize yardım etmesini rica eden bir e-posta hazırladım. Onun dürüstlüğünün ve zekasının etkileyici olduğunu ve tam da şirketimizin ihtiyacı olan şey gibi görüldüğünü, onu danışman olarak ekibimize katmaktan büyük mutluluk duyacağımızı açıkladım.

Ve karşılığında, bana "hayır, teşekkürler!" dedi.

Ayağa kalkıp masamın diğer tarafına geçiyorum, sonra tekrar geri dönüp oturuyorum, "Yanıtla" düğmesine basıyorum ve parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdiriyorum. Ama beynim boşalıyor. Buna ne cevap verebilirim ki?

E-posta penceresini kapatıp yerine LinkedIn sayfasını tekrar açıyorum ve profil fotoğrafının yerine yer alan minimalist logoya bakıyorum: mat lacivert arka plan üzerinde dijital olarak oluşturulmuş kabartmalı krem rengi VC baş harfleri. Şık, keskin ve modern. Sayfasındaki bilgiler güncelse, o da iş arıyor demektir. Neden serbest çalışıp biraz para kazanma fırsatını geri çevirsin ki? José'nin sunumunun

üzerinde çalışılması gerektiğini biliyorum, ama o kadar da kötü müydü?

Derin bir nefes alıp tekrar ayağa kalkıyorum ve bu sefer balkonuma çıkıyorum, dışarıdaki soğuk havanın yüzüme çarpmasına ihtiyacım var. Sadece ikinci katta oturuyorum ama Chicago şehir merkezindeki Riverwalk'a bakıyorum ve manzara her zaman nefes kesici.

Üst kattaki komşum bütün gün yüksek sesle telefon görüşmeleri yapıyor, ama şu anda mutluluk verici bir sessizlik var ve ben gözlerimi kapatıp, altı ay önce teknoloji direktörlüğünden CEO'luğa geçip şirketi kurucusu olan kardeşimden devraldığımdan beri içimde yaşayan o titreyen stresi yatıştırmaya çalışıyorum. Bu işin o kadar çok yönü var ki, her şeyi anında öğreniyormuşum gibi hissediyorum ve sektördeki en iyi programcılar işe almakla yetinemeyeceğimizi bilmek midemi bulandırıyor.

Suyu, kuşları ve aşağıdaki insanları dinliyorum. On kez derin nefes alıp veriyorum ve kız kardeşim Hailey'nin haklı olduğunu anlıyorum: Bazen sadece nefes almak yardımcı oluyor.

İşletme geçmişim olmasa da, şirketi eski haline, yani özel telefon uygulamaları geliştirmede uzmanlaşmış küçük bir teknoloji firması haline getirebileceğime eminim. Ancak kardeşim Jason'ın geçirdiği trafik kazası ve ardından yaşadığı beyin hasarı, işin birçok yönünü rayından çıkardı. Elbette bunların hiçbirisi onun suçu değil ve bunun onu ne kadar yıkmış ve endişelendirmiş olduğunu görmek beni çok üzüyor. Her şeyi yeniden inşa edebileceğimizi ve belki de eskisinden daha iyi bir hale getirebileceğimizi umuyorum.

Ancak şu anda ekibimiz çok az sayıda kişiden oluşuyor ve Adam dışında kalanlar, her ne kadar azimli olsalar da, genç ve deneyimsizler. Çok sayıda programcımız var, ancak fikirlerimizi net ve etkili bir şekilde aktarabilecek pazarlama deneyimi olan birini bulabilirsek, öngörülebilir gelecekte kârlılığa geri dönecek hesaplar imzalayabiliriz.

Bunu çözmeye kararlı olarak, içeri dönüp masama oturuyorum, bir e-posta yazıp, fazla düşünmeden göndermeye karar veriyorum.

Neden olmasın? Kaybedecek hiçbir şeyim yok.

Jude Tilde <jude@Codeify.com> ve Veronica Cochran
<Veronica@cochranfam.com> arasındaki e-posta yazışmaları
Konu: Re: Codeify için danışmanlık
Tarih: 19 Ocak 2026

Merhaba Veronica,
Açık sözlülüğünüzü (tekrar) takdir ediyorum ve elbette takım toplantımıza nasıl katıldığınız konusunda bir açıklama beklediğim yok, ayrıca cevap vererek zamanınızı harcamak zorunda da değilsiniz, ancak gerçek şu ki yollarımız kesişti ve şirketim sizin yardımınıza ihtiyaç duyabilir.
Sormamda sakınca yoksa: Tereddüt etmenizin altında yatan neden nedir? Belki de çabalarınızın büyük değer göreceğini size temin edecek bir şeyler söyleyebilirim.
Saygılarımla,
Jude

Jude,
Çabalarımın değer göreceğinden hiç şüphem yok. İşimde iyiyim ve pazarlama planınızın iyileştirilmesi gerektiğini söyleyebilirim.
Endişem, size faydalı olamayacağımdan değil; endişem, o Zoom toplantısındaki herkesin, önceki işimdeki herkesle aynı görünüş aynı ses tonuna sahip olması ve ben o ortama tekrar girmek istememem.
-Veronica

Not: (İş görüşmesine girdiğimi sanıyordum ama bir şekilde sizin toplantınıza girmişim. Tamamen kazara oldu.)

Merhaba Veronica,
Eski işvereninizdeki deneyiminizin olumlu olmamasına üzüldüm.
Sizi ekibimle tanıştırmak isterim; emin olun, hepsi harika insanlar.
Ancak şu anda çok az sayıda çalışanla çalışıyoruz ve hepsi teknoloji

ve programlama konusunda eğitimli; burada pazarlama konusunda bilgili kimse yok (belki de bu çok açık).

Notunuzda bir iş görüşmesinden bahsetmişsiniz... Açıkça belirtmek isterim ki, tam zamanlı bir pazarlama yöneticisi işe almak bütem dahilinde olmasa da, size mevcut serbest danışmanlık ücretiniz ne kadar ise onu ödeyeceğim. Lütfen düşünür müsünüz?

Saygılarımla,

Jude

Üçüncü Bölüm

VERONICA

Clara eğilir ve sanki kırk gün kırk gece çölde dolaştıktan sonra gördüğü ilk sıvıymış gibi cin tonikini yudumlar. Bu gece kendine bir içki izin verecek ve burada olduğumuz süre boyunca onu idareli içecektir.

Öte yandan, en iyi arkadaşımız Jordan, ilk martinisini çoktan bitirmiş ve sevimli barmeni çağırarak bir tane daha istiyor ve "Saatte bin tane" diyor.

Islak bir "Ne?" diye öksürür ve içtiğim birayı yutmaya çalışırım. "Jordy, bu adama geri dönüp 'Saatte 1000 dolar, efendim' diyemem."

"Hayır, bu doğru," diyor Clara, ve sanırım benimle aynı fikirde, ama sonra ekliyor, "Ona *efendim* diyemezsin."

"Saatte bin dolar, sanki..." Düşünerek omuz silkiyorum. "Müvekkili mahkemeye jürinin Venmo'yu kabul edip etmediğini sorduğunda avukatın talep ettiği ücret gibi. Hesapladım, PitchSlapped'daki ücretim saatte altmış beş dolardı. Ya yüz dolar istersem?"

"Hayır," diyor Jordan kesin bir şekilde. "Ronnie, bu senin gelir düzeyini bir adım yukarı taşıma şansın. Yılda bir milyon dolar kazandığını hayal et."

Gülüyorum. "Tabii. Kolay."

"Bu bir milyon dolar, bir yılın elli iki haftasına bölünür, kırk saatlik çalışma haftasına bölünür." Gözlerini kapatırlar ve muhteşem finans zekalarını kullanarak bana hızlıca bilgi verirler: "Bu saat başına yaklaşık 480 dolar eder."

Bu sefer, Clara ve ben bir yudumda boğulduk.

"O zaman geri dön ve ona saat başına beş yüz dolar iste," diyor Jordan, ve ardından gelen birkaç saniyelik

sessizlikte, bu öneriye hemen karşı çıkamadığımı fark ediyorum.

Üçümüz, mahalle barımızın aynalı raflarında dizili mücevher rengi likör, şarap ve likör şişelerine bakıyoruz. Jordan ve Clara'nın sessizlikte neyi düşündüklerini bilmiyorum, ama benim için bugün boş posta kutumda bulduğum kira faturası ve cuma gününün gelip de kıdem tazminatı çekimin gelmemesinin acısını hafifletecek hiçbir şeyin olmaması. İkinci ve üçüncü görüşmelere çağrılmanın ne kadar harika olduğunu düşünüyorum, ama bu şirketlerin işe alım sürecinde bu kadar zaman harcamaları *hiç* de harika değil. Boş buzdolabımı, kütüphanedeki kamuya açık bilgisayarları kullanmak için bir saat yürümek zorunda kalmanın zahmetini ve sevdiğim ofis koltuğumun cesedinin hala yatak odamda yatıyor olduğunu düşünüyordum.

Sormaktan ne zarar gelir ki? Bence. Jude bunu bu kadar çok istiyorsa, hayır desin. Lanet olsun, saatte beş yüz dolar verirlerse, PitchSlapped'a geri bile dönebilirim, tabii yalvarırlarsa.

Ama lanet olsun, önce bunu deneyelim.

21 Ocak 2026

CODEIFY SLACK KANALI

Jude T: Veronica'dan haber aldım.

Adam P: Ee?

O, yüksek ücretli bir danışmanlık paketi talep etti. Saat başına 500 dolar artı bir dizüstü bilgisayar ve yeni bir çalışma koltuğu.

Bir çalışma koltuğu mu? Neden bu bana bu kadar komik geliyor?
Saatte 500 dolarlık kısmı kaçırdınız mı?

Hayır, ama bırak da hesaplayayım.

Karşı çıkacağım; sadece neyle karşı çıkacağımı bilmiyorum.

Dostum, hesapladım ve SEN saatte 230 dolar kazanıyorsun.
. . . Saatlik ücretimi hesaplamayacağım.

Bence o sadece beni uzaklaştırmaya çalışıyor.

Ama hala cevap veriyor. Henüz ürkütücü değilsin.

lol teşekkürler

Sanırım ona geri dönüp aylık 5.000 dolarlık bir ücret teklif edeceğim.
Eğer bu sunumu on saat içinde hazırlayabilirse, tercih ettiği ücreti hak etmiş olur.

Değilse, sorun değil, ama her halükarda yardım alacağız.

Veronica Cochran <Veronica@cochranfam.com> ile Jude Tilde
<jude@Codeify.com> arasındaki e-posta yazışmaları

Konu: Re: Danışmanlık ücreti

Tarih: 21 Ocak 2026

Jude,

Senin teklifine karşı benim teklifim: aylık 10.000 dolarlık sabit ücret,
dizüstü bilgisayar, çalışma koltuğu.

-Veronica

Veronica,

Aylık 7 bin dolarlık bir ücret teklif edebiliriz.

Saygılarımla,

Jude

Jude,

7 bin dolar, dizüstü bilgisayar ve çalışma koltuğu.

-Veronica

Veronica,

7 bin dolar, dizüstü bilgisayar. Son teklif.

Saygılarımla,

Jude

Jude,

Masa sandalyesi yoksa, anlaşma yok.

-Veronica

Veronica,

Çalışma koltuğunun önemi nedir?

Saygılarımla,

Jude

Dördüncü Bölüm

JUDE

Veronica ile bu şaşırtıcı ve hızlı geçen konuşmanın ardından kalkıp biraz dolaşmam gerekiyor. Müzakereler her zaman böyle mi geçer? Bu işi tek insan kaynakları müdürümüz Helen'e devredebilirim, ancak onun ne kadar yoğun olduğunu bildiğimden, Veronica ile olası anlaşma haftalarca sürebilir ve ben bu işi bitirip devam etmek için giderek daha fazla endişeleniyorum.

Aşağı kata koşarken, lobide postacı Larry'yi geçiyorum. O, binadaki elli altı posta kutusunun her birine özenle postaları dağıtıyor. Bileğime bakıyorum: Saat tam 14:00. Ona el sallayıp gülerek başımı sallıyorum. "Larry, saatimi sana göre ayarlayabilirim."

"Hedefimiz bu," diyor gülümseyerek.

Caddenin karşısında, mahalledeki kahve dükkanında buzlu Americano sipariş ediyorum ve lobide geri adım atarken, telefonum yeni bir e-posta geldiğini belirten bir ses çıkarıyor.

Veronica'dan gelmiş ve o kadar uzun ki merakıma yenik düşüp lobide adımımı durdurup okumaya başlıyorum.

Jude,

Masa sandalyesinin önemi, benimki birkaç gün önce doğal nedenlerden dolayı bozuldu ve ben de onun cansız bedenini çöp konteynırına taşımak zorunda kaldım. Normalde bu kaybı atlatabilirdim, ama buzdolabım da kısa süre önce bozuldu, dizüstü bilgisayarım da mahvoldu ve sanırım kıdem

tazminatı çekim hala yedi yönetim kademesi ve iki ruh aleminin onay sürecinden geçiyor. Ortasında devasa yeşil bir şerit olmayan bir ekranda slaytları, grafikleri ve teklifleri göremezsem danışman olarak pek işe yaramayacağım ve GenZ goblinleri gibi kanepede çalışmak, karides gibi şekillenip küçük harflerle *duygusal hasar* yazmak bana pek uygun gelmiyor. Aynı amaca hizmet edeceği için ayakta duran bir masa isteyebilirim, ama çalışırken oturmayı seviyorum çünkü böylece kalkıp düşünmek için dolaşabilirim. Kaybedecek bir şeyim olmadığı için bir masa sandalyesi istiyorum.

Bunun garip bir tavır olduğunu ve bu e-postanın çok uzun olduğunu farkındayım, ama uykusuzluktan çok fazla kafein aldım ve artık başkalarının taleplerine, ne kadar küçük olursa olsun, boyun eğmekten bıktım. Yani, kabul et ya da etme.

-Veronica

E-postayı tekrar okudum ve boş elimle ağzımı kapattım, gülmeme engel oldum. Elbette komik bir kadın, ama tuzlu inatçılığının altında bir kırılma var ve bunu okurken hissettiğim şakacı ve çılgın havayı seviyorum. Bu, benim sakın dış görünüşümün hemen altında yatan yorgunluğu ve kaynayan histeriyi yansıtıyor.

Gülümseyerek, onun e-postasına cevap veriyorum.

Veronica,

Argümanınız geçerli. Bir aylık avukatlık ücreti, dizüstü bilgisayar ve hayalinizdeki çalışma koltuğu için 7 bin dolar. Keyfinize bakın. Bugün sözleşmeyi hazırlayıp dijital imza için e-posta ile göndereceğim.

Saygılarımla,
Jude

Bu konuşma beni o kadar eğlendirdi ki, dirseğimle komşularımdan birinin omzuna çarptım ve şaşkınlıkla başımı kaldırıp özür diledim. "Çok özür dilerim!"

Boğuk bir ses şaka yapar: "Sadece bir sıyrık!"

4C'den gelen kadın ve gözlerimiz buluştuğunda, o da beni gördüğüne şaşırmış gibi görünüyor. Ağzım aniden kurur.

Küçük ama cesur bir kız, çene hizasında açık kahverengi saçları, ela gözleri ve burnunun köprüsü ile yanaklarında dağınık çiller var. Bugün mavi, dar bir tişört ve siyah spor tayt giyiyor ve ben onun vücudunu çok yakından incelememek için kendimi zor tutuyorum. Kolları ve uylukları güçlü ve sıkı. Parmak arası terlik giyiyor ve ayak tırnakları pembeye boyanmış. Atletik görünüşüyle bu narin renk arasında bir uyumsuzluk var, ama bu onu daha çekici yapıyor.

Bir şey söylemek istiyorum, sonunda kendimi tanıtmak istiyorum, ama öğle vakti posta telaşının ortasındayız, bu da durumu garip hale getiriyor. Telefonu elinde çaldığında yine de başka yere bakıyor.

Bu, onun okurken bir an için gardını indirdiği anları izlememi sağlıyor. Saçları o kadar düz ve pürüzsüz ki gözlerine düşüyor ve o dalgın dalgın saçlarını kulağının arkasına atıyor. Bunu yaptığında, telefonuna bakarak güldüğünü görüyorum. En geniş, en güzel gülümsemeye sahip.

O tekrar bana bakar ve ben onun bakışlarını fark ederim. Hemen başka yere bakarak, apartmanımın merdivenlerine doğru koşmaya başlarım.

Jude Tilde <jude@Codeify.com> ve Veronica Cochran
<Veronica@cochranfam.com> arasındaki e-posta yazışmaları
Konu: Codeify'a hoş geldiniz!
Tarih: 28 Ocak 2026

Merhaba Veronica,
Umarım her şey yolundadır. Maaş müdürüm, ödemenin yarısının dün öğleden sonra hesabınıza yatırıldığını bildirdi. Lütfen dizüstü bilgisayar ve masa sandalyesini seçin ve her iki faturayı da bana e-posta eki olarak gönderin. Geri ödemeniz için bunları ileteceğim. Artık resmi olarak ekibimize katıldığınız için, işleri başlatmak istiyorum. Ekli dosyada ayrıntılı slaytları bulabilirsiniz:

- Şirketimiz ve ürün geçmişimiz
- Pazarlama hedefleri ve stratejisi
- Dönen varlıklar ve teminatlar
- Danışmanlık sözleşmesi için irtibat noktası ve iş akışı (şimdilik benimle çalışacaksınız, ancak bir noktada görüşmelerinizi proje lideri Adam'a devredeceğiz)

Bunu inceledikten sonra, tasarımıma yardımcı olmanız için ilk planladığımız sunumu size göndereceğim.
Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum.
Saygılarımla,
Jude

Merhaba Jude,
Bu bilgileri gönderdiğiniz için teşekkürler, çok yardımcı oldu. Kodlama bilgilerinin çok azını anlasam da, teknoloji etkileyici ve araştırmalarım, programcılarınızın alanında en iyiler olduğunu gösteriyor. Burada yararlanabileceğiniz çok fazla gücünüz olduğuna

eminim ve güçlü bir pazarlama planıyla iyi bir büyüme elde edebilirsiniz.

Programlama gibi, pazarlama da yaratıcılık, hesaplama ve stratejinin bir karışımıdır ve şirketin "perde arkası" hakkında biraz daha fazla bilgi sahibi olmanın, kampanya için doğru tonu bulmaya yardımcı olabileceğini düşünüyorum.

Codeify'ın ağabeyiniz Jason tarafından kurulduğunu, ancak onun kazasından sonra şirketin yönetimini devraldığınızı okudum. Şirketle olan geçmişinizden biraz bahsedebilir misiniz? Hedefleriniz nelerdir ve bunlar Jason'ın orijinal hedeflerinden nasıl farklıdır?

İlerledikçe size daha fazla soru soracağım, ama bence başlangıç için bu yeterli.

-Veronica

Veronica,

Evet, Jason şirketi on yıl önce kurdu. İşletme geçmişi vardı ve kurumsal finans alanında başarılıydı, ancak eşi Kelly ile ilk çocuklarını doğurduklarında, Jason ruhunu daha az tüketen ve ailesiyle daha fazla zaman geçirebileceği bir iş yapmak için işinden ayrıldı. Benim teknoloji geçmişim ve onun MBA derecesi ile birlikte iş kurmaya karar verdik. Jason CEO olacak ve işin ticari kısmını üstlenecek, ben ise teknoloji lideri olacağım ve bütün gün programlama ile uğraşacağım.

Sorumluluk almaya hiç ilgi duymamıştım, ama işte buradayız ve bir zamanlar olduğumuz yere geri dönmemiz için çok çalışıyorum — her yıl güçlü bir kâr elde etmek ve büyümek için. Bunun için gerekli yenilikçiliğe sahibiz; sadece bu yenilikçiliğin etrafındaki altyapının sağlam olduğundan emin olmamız gerekiyor.

Maalesef, benim diplomam bilgisayar bilimleri üzerine, bu yüzden işin ticari yönünün birçok yönü benim için çok karmaşık. Harika bir finans uzmanımız, harika bir insan kaynakları uzmanımız, inanılmaz

bir programcı ekibimiz var, ama sizden önce eksik olan şey, yaptığımız işi dış dünyaya anlatacak bir vizyondur. Henüz resmi bir isim vermediğimiz en yeni özel uygulama programımızla ilgili bilgileri ekte sunuyorum. Bu teknolojiyi çok heyecan verici buluyorum, çünkü piyasaya sürüldüğünde piyasadaki en hızlı ve en kullanıcı dostu özel uygulama tasarım hizmetlerinden biri olacak.

İlk izlenimlerinizi ve fikirlerinizi bana bildirin.

Jude

Jude,

Bu çok havalı! Açıkçası, sadece yapması çok eğlenceli görüldüğü için, yapılmasını isteyeceğim bir uygulama düşünmeye çalışıyorum. Çok çeşitli güzel uygulama arayüzleri tasarlayabileceğini gördükten sonra, daha da meraklandım: PowerPoint slaytlarına ne oldu dostum! Jason hakkındaki bilgileri paylaştığınız için de teşekkürler. Eminim bu hepiniz için çok zor olmuştur ve üstüne üstlük yeni bir rol üstlenmek zorunda kalmak da çok zor bir durumdur. Çok kişisel olmak istemem ama annem ben gençken travmatik beyin hasarı geçirdi ve bu hepimizi oldukça sarsmıştı, bu yüzden TBI'ların getirdiği kargaşa, stres ve ıstırapı çok iyi biliyorum. Size ve Jason'ın ailesine içtenlikle başsağlığı diliyorum.

Ancak şunu söylemeliyim ki, iş hayatında birçok farklı insanla çalışmış biri olarak, geri bildirimlere ve yardıma benzersiz bir şekilde açık olman beni çok etkiliyor. Bu değişiklik senin istediğin bir değişiklik olmasa da, yine de şirket için harika bir seçim olacağını düşünüyorum.

Slaytları inceledikten sonra, uygulama geliştirme platformu için PixelPerfect adını nasıl buldunuz? Şirket adıyla uyumlu olduğu gibi, eğlenceli ve kusursuz bir tasarım hissi de veriyor. Fikrinizi bana bildirin, daha fazla beyin fırtınası da yapabiliriz!

Ayrıca, tamamen rastgele gibi görünebilecek kısa bir soru listesi de ekliyorum, ancak liderliğin zevkleri ve enerjisinin şirket kültürü üzerinde büyük bir etkisi olduğunu düşünüyorum. Bunlar, bu kampanyayı Codeify için mükemmel bir hale getirmek için ilerlememde bana gerçekten çok yardımcı olacak.

-Veronica

Veronica,

PixelPerfect tek kelimeyle mükemmel bence. Buradaki herkes de öyle düşünüyor. Neden ben düşünemedim ki? Zaten çok başarılısın! Jason ve benim yeni görevim hakkında söylediğiniz nazik sözler için teşekkür ederim. Şu anda "başarana kadar numara yap" aşamasındayım ama her geçen gün bu pozisyonda daha rahat hissediyorum. Annenizle ilgili duyduklarıma çok üzüldüm. Umarım iyidir. Jason nöbetler ve çoğunlukla sözel bazı bilişsel değişikliklerle uğraşıyor. Sözel iletişimi gayet iyi anlasa da konuşması artık çok akıcı değil. Beyinler çok tuhaf.

Gönderdiğiniz sorular gerçekten çok rastgeleydi, ancak pazarlama yönteminize uyarak her birini burada cevaplayacağım.

1. Partilerde çaldığım müzikler: Bu cevap biraz utanç verici. "Alexa, biraz müzik çal." Genellikle benim için iyi seçimler yapıyor, örneğin Tame Impala, Anderson .Paak, Phoebe Bridgers, Kendrick, Frank Ocean gibi.
2. Yalnızken dinleyeceğim müzik: Yukarıdaki ile aynı. Gerçekten hayatımı AI'ya bırakıyorum. Bunu yazarken tüm hayat seçimlerimi yeniden gözden geçireyim.
3. Her zaman durup izlediğim film: Hot Fuzz.
4. Hiç izlemediğim ve izlemeyeceğim film: Canlı çekim Cats filmi mi? O kadar kötü görünüyordu ki, filmin yapımında yer alan herkes adına utanç duyardım.
5. En sevdiğim mevsim: Sonbahar

6. En sevmediğim şey: Düz dünyacılar. Bariz nedenlerden dolayı, ama aynı zamanda Instagram'daki içerikle ilgilenmeden edemiyorum çünkü bunu inanılmaz derecede aptalca buluyorum. "Ufuk düz görünüyor, bu yüzden Dünya da düz olmalı." Dostum, Dünya'nın çevresi 25.000 mil. Bu, birinin yüzeyinden sadece birkaç metre yukarıdan eğriliği fark etmesi için çok büyük bir mesafe, özellikle de deniz seviyesinde ufuk sadece 3 mil uzaklıkta olduğunda. "Pilotlar asla eğriliği hesaba katmazlar ve eğer Dünya yuvarlak olsaydı, sürekli burnunu eğiyor olurlardı." Gerçekten mi? Uçaklar, Dünya yüzeyine sabit bir açı tutarak irtifalarını korurlar, bu da zaten eğriliği hesaba katar. Her neyse, burada mantıksız konuşuyorum. Bu, bir şeye tüm kalbiyle inanan, ama aynı zamanda bilimi çürütmeye çalışırken harcadıkları kadar zamanı kendi argümanlarını düşünmeye harcamaya hiç istekli görünmeyen topluluklardan biri.

Umarım tüm bunlar yardımcı olur!

Jude

Jude,

Bu cevapları gerçekten çok beğendim ve evet, çok yardımcı oldular, ama çoğu zaman insanların en sinir bozucu şey sorusuna "İnsanlar dönüş sinyallerini kullanmadığında" veya "İşletmeler klimayı çok yüksek ayarladığında" gibi cevaplar verdiklerini ve sizin de "İşte fizik üzerine bir tez" dediğinizi görünce gülmekten kendimi alamıyorum.
-V

Veronica,

Yani, bu iki örnek de can sıkıcı, ama düz dünya savunucuları kadar can sıkıcı değil. Senin en çok sinir olduğun şey nedir?

-Jude

Oh, bu çok basit: Her cihazımı yenilediğimde, tamamen yeni bir kablo ve şarj bloğu seti ve kim bilir başka neler almam gerektiği gerçeği. Lütfen bana bu özel USB'nin eski USB'den o kadar iyi olduğunu ve her şeyin bir telefonu şarj edebilmesi için yüzlerce dolar ödemem gerektiğini söylemeyin.

-V

Yani senin en büyük nefretin kapitalizmmiş.

-J

Hahahah, evet, bu doğru ve ben pazarlama sektöründeyim. Kahretsin, ben bir ikiyüzlüyüm.

-V

Beşinci Bölüm

VERONICA

A Apartmanımın önündeki kaldırımında, Clara küçük SUV'sinin bagajını açar ve biz de arabayı çevreleyerek, keskin Ocak havasında titreyerek bakakalırız. Mağazada sergilenen masa sandalyesinin boyutu tamamen normal görünüyordu, ancak içinde geldiği sıradan kutu - parçalar halinde- çok büyüktü. Mağazanın dışında dururken, sığacağından emin değildik.

Cevap hayır, sığmadı... ama yine de başardık. Kutunun köşeleri ezilmişti, ancak satıcı, içindeki straforlar sayesinde içeriğin zarar görmeyeceğini garanti etti. Umarım haklıdır, çünkü bu sandalye bana bir servete mal oldu ve Jude'a faturasını göndermek zorunda olduğumu hatırladığımda öz saygımın da bir kısmını yitirdim.

Şimdi arabadan çıkaralım.

İkimiz de kalın kışlık giysilerimize sarınmış halde, marshmallow Peeps gibi görünüyoruz. Birimiz çökmüş arka koltuğa sıkışıp, diğeri dışarıdan çekerek kutuyu çıkarmak zorunda kalıyoruz, ama başarabiliyoruz. Ben bir tarafını, Clara diğer tarafını tutuyor ve yan yana sürünerek binamın kapısına doğru ilerliyoruz.

"Kutudan çıkarmalıydık," diyor nefes nefese.

"Ve eğlenceyi mahvetmek mi?" Bacağımı kaldırıp, kapıları otomatik olarak açmak için engelli düğmesine ayağımı uzatıyorum.

"Ben çok iyi bir ablayım."

Gülüyorum. "Dani'nin odasındaki tüm IKEA mobilyalarını benim kurduğumu hatırlatmak için uygun bir zaman mı?"

O homurdanıyor ve ben bunu geri çekilme olarak alıyorum.

Asansörlerde, ayağımı tekrar öne doğru uzatarak çağrı düğmesine basmayı başarırım. Kapılar neşeli bir zil sesiyle açılır, bana ne kadar sorun çıkaracaklarının farkında olmadan.

"Bu sığmayacak," diyor Clara, Avrupa tarzı küçük asansöre bakarak.

"Olacak," diye ısrar ediyorum. "Sadece açısını ayarla ve..."

Ama Clara, ileriye doğru ilerlemenin çözüm olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

Kutunun bir köşesi kapı çerçevesine boş bir *çarpma* sesi ile çarpar. Kutu aniden durur ve kapıları açık tutar.

Aşırı derecede gülüyorum. "Harika. Aferin."

Kahretsin.

Clara kutuyu kurtarmaya çalışırken eğilerek kutunun üzerine uzanır. Eli Kapı Kapat düğmesine dokunmuş olmalı ki, asansör kapıları kutuyu sıkıştırmaya başlar ve boş mermer lobide siren çalmaya başlar. Saatin öğlen olması ve posta ekibinin bu olayı görmemesi beni mutlu eder.

"Yardım ister misin?"

Dönüyoruz. Ve bir an için, lobinin geri kalanı bulanıklaşıyor. Orada duran Friday, bir elinde market poşeti sallanıyor, sanki mükemmel bir yaşam tarzı reklamından çıkmış gibi. Ve o, beni hiç çaba sarf etmeden hemen gülümsetmeye yeten, o rahat ve sıcak gülümsemelerinden birini gülümsüyor.

"Shrink ray'in var mı?" diye soruyorum, terli alnımdan saçlarımı düzeltip silerek.

Gözleri eğlenerek kırışır. "Küçültme ışını yok, ama sokakta bir yük asansörü var."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Öyle mi?"

Cuma günkü gülümseme bulaşıcıdır. "Sence mobilyaları üst kattaki dairelere nasıl taşıyorlar?"

"Bu, benim işim olmadığını düşündüğüm şeylerin listesinde," diyorum ve o gülüyor.

"Listede başka neler var?"

"Neden beşinci kat her zaman dana yahnisi kokuyor, neden bugün satış elemanı bana 'Kaptan' dedi ve neden Gürültücü Kevin bu kadar gürültücü?"

"Aman Tanrım." Friday yine gülüyor. "O çok gürültücü."

Asansör zili de öyle. Hepimiz geri dönüp, kutuyu cehennemden kurtarmak için birlikte çabalıyoruz ve Friday, yerçekimi sanki sadece bir öneriymiş gibi, tüm kutuyu ustaca kaldırıyor.

"Burada ne var ki? Lütfen midilli olduğunu söyleme, yoksa bir daha işime dönemem."

"O zaman saman teslimatı için yardım istemeyeceğim," diye cevap veriyorum ve o, gözleri parlayarak gülüyor.

Onu arka sokağa kadar takip ediyoruz ve orada gerçekten bir yük asansörü var. Kutuyu asansörün içine koyuyor ama geri çıkıyor ve çıkarken dördüncü katın düğmesine basıyor.

Dördüncü katta olduğumu fark etti mi?

Kalbim kız gibi atıyor.

Sokakta durmuş, bize gülümsüyor. "Buradan iyi görünüyor musun?"

"Kesinlikle," diyorum. "Yardımanız için çok teşekkür ederim."

Clara kapıyı tutar. "Asansörle evine gitmeyecek misin?"

"O sadece ikinci katta," diyorum. "Lobideki merdivenleri kullanıyor." Bunun üzerine, gözleri sessizce, flörtöz bir ritimle benimkilerle buluşuyor.

Evet, ikinci katta olduğunu fark ettim. Merdivenleri kullandığını fark ettim.

"Tamam o zaman. Teşekkürler, Lava Lambası," Clara şarkı söyler ve ben başımı ona çevirip gözlerimle sert bir *Sakin* bakış atarım. Beni görmezden gelerek, kapılar bizi asansörün içinde kilitleyene kadar ona el sallar.

Veronica Cochran <Veronica@cochranfam.com> ile Jude Tilde
<jude@Codeify.com> arasındaki e-posta yazışmaları

Konu: İlk taslağın teslimi

Tarih: 5 Şubat 2026

Merhaba Jude,

(İnsanlar size ne sıklıkla "Hey Jude" diye başlayan e-postalar gönderiyor ve - takip sorusu - Norwegian Wood ile Helter Skelter arasında bir ölçekte, bu sizi ne kadar sinirlendiriyor?)

Dizüstü bilgisayar ve sandalyenin faturasını ekliyorum, ancak durumu hafifletmek için PixelPerfect platformu için hazırladığım slayt sunumunun ilk taslağını da ekliyorum. Bana bu konuda herhangi bir talimat verebilirsiniz; geri bildirimlere karşı hassas değilim ve bunun tam olarak istediğiniz gibi olmasını istiyorum. Burada birkaç potansiyel asansör konuşması var, ancak şu anda en sevdiğim seçenek 1: "PixelPerfect, uygulama fikrinizi peçeteye çizdiğiniz bir eskizden uygulama mağazasının zirvesine taşır — kodlama bilgisi gerekmez. Sürükle ve bırak yapabiliyorsanız, hayalinizdeki uygulamayı başlatabilirsiniz."

Burada bazı sloganlar da var, size daha çok hitap eden bir tane varsa bana bildirin, onu grafiklerimize ekleyebiliriz.

- Göründükleri kadar iyi çalışan uygulamalar.
- O kadar iyi uygulamalar ki, anneniz onlarla övünecek.
- Kusursuz tasarım. Zahmetsiz başlatma.
- Çünkü fikriniz parlamayı hak ediyor.

Umarım haftan iyi geçiyordur! Yeni sandalyemi monte etmek çok uzun sürdü, ama buna değdi. Artık masamdan hiç kalkmayabilirim.

Yakında görüşürüz,

Veronica

Merhaba Veronica,

Bu slaytlar harika ve inanılmaz derecede hızlısınız. Bugün ekiple birlikte inceleyeceğim ve yarın akşama kadar düşüncelerimizi size iletacağım. Asansör konuşması konusunda size katılıyorum ve ekibe en beğendikleri sloganı soracağım.

Faturaları aldım, gönderdiğiniz için teşekkürler. Soru: Sandalye uçuyor mu? Çamaşırlarınızı yıkıyor mu? Sizi uykuya sallıyor mu? Tanrım.

"Hey Jude" olayı hayatımın her alanında oldukça yaygın, sanki birisi narval balinalarını sevdiğini söylediğinde, sonsuza kadar aldığı her hediye narval temalı oluyor gibi. İlk randevulardan otele giriş işlemlerine kadar her durumda bu şarkıyı dinlerken nazikçe gülümsemek zorunda kalmasaydım, muhtemelen bu şarkıyı çok sevecektim.

Hafta iyi geçti. Hafta sonu aile yemeği yedik ve herkesi görmek çok eğlenceliydi. Yeğenlerim çok komik, üç ve beş yaşındalar ve yemin ederim çok komik şeyler söylüyorlar. En küçüğü annesine, "Anne, şarkı söylemen kulaklarımı acıtıyor ama yine de seni seviyorum" dedi. En büyüğü ise brokoli yiyemediğini çünkü brokoli yediğinde kaşıntısı olduğunu söyledi.

Jason çok iyi, bu da her zaman rahatlatıcı bir durum. Bir haftadır nöbet geçirmemiştir, bu yüzden sorun ne olursa olsun çözülmekte olduğunu umuyoruz. Doktorlar tamamen iyileşme ihtimalinin olduğunu düşünüyorlar.

Bunun dışında, çeşitli hataları ve aksaklıkları gidermek için teknolojiyi test ediyoruz. Sizin yardımınızla, lansman için planlanandan önde gidiyoruz, bu inanılmaz bir şey.

Hafta sonun nasıl geçti?

-J

Jude,

Evet, sandalye inanılmaz. Sabahları bana terliklerimi getiriyor, suyum için en iyi buz parçacıklarını yapıyor, "More Than A Feeling" şarkısının etkileyici bir cover'ını söylüyor ve mandalina soyuyor. Hafta sonum çok güzel geçti. Ben de küçük insanlarla geçirdim – yeğenlerim 6 aylık ve 3,5 yaşında – annemler ve babamla birlikte ablamın evinde. Bu çocukların komikliklerini sabırsızlıkla bekliyorum. Şu anda yeğenim Dani'nin söylediği en güzel şey, büyüdüğünde tek boynuzlu at ya da çöp kamyonu olmak istediği.

Kayınbiraderim finans alanında belirsiz ve önemli bir iş yapıyor, örneğin "stratejik sermaye optimizasyonu ve likidite sinerjisi geliştirme kıdemli başkan yardımcısı" ya da başka rastgele kelimelerden oluşan bir unvan gibi. Eminim bana işini defalarca açıklamıştır ama unvanının ilk dört kelimesinden sonra kaçınılmaz olarak dikkatim dağılıyor. Her neyse, önemli olan, göl kenarında harika bir evleri var. Ocak ayında Temmuz kadar eğlenceli olmasa da, manzara her zaman harika.

E-postandan anladığım kadarıyla çocuğun yok mu? Senin hakkında bildiğimden daha çok kardeşin hakkında bilgi sahibi olduğumu fark ettim.

Slaytlar ilk bakışta iyi görünüyor, sevindim. Notları acele etmeyin, istediğiniz zaman gönderin.

-V

Veronica,

Ekibin notlarını buraya ekledim. Çok küçük değişiklikler olduğunu göreceksiniz; hepimiz renkleri ve sunumun akışını çok beğendik. Önümüzdeki ay bir ara ekip ile bir toplantı yapıp bunu gözden geçirelim mi? Şubat ayı yatırımcı toplantıları ile çok yoğun geçecek, ancak Mart ayı uygun olabilir. Size uygun olan tarihi bana bildirirseniz, tabii ki sizin için de uygunsa aylık ücretinizi uzatırız. Haklısın, benim çocuğum yok. Boşandım. Eski eşimle üniversitede tanıştık ve mezun olduktan sonra evlendik, ancak iki yıl sonra

dostane bir şekilde ayrıldık. Şu anda ailenin bekarı benim, bu da annem, kız kardeşim ve yengemin sürekli bana görücü usulü evlilik ayarlamaya çalıştığı anlamına geliyor.

Peki ya sen? İnsan kaynakları departmanı bu soruyu sorduğum için çok sevinecektir, bu yüzden istersen bu soruyu görmezden gelebilirsin.

-Jude

Merhaba

Kişisel e-posta adresin var mı? İnsan kaynakları departmanı ile başını belaya sokmak istemem, ama seninle sohbet etmekten de çok keyif alıyorum.

-V

Evet, ben de aynı şekilde hissediyorum. judetilde@tilde.com.

-J

Altıncı Bölüm

JUDE

I Bu tür bir dikkat dağınıklığı yaşamayalı çok uzun zaman oldu.

Adam'ın gönderdiği kodu inceleyeceğim ve Veronica'nın bir şey gönderip göndermediğini görmek için dalgın dalgın e-postama tıklayacağım. Öğle yemeği hazırlarken ona sormak istediğim şeyler olduğunu fark edeceğim. Bu normal mi? Onun neye benzediğini bile bilmiyorum, ama bir şekilde kafamda bu e-posta ilişkisine tamamen kapılıyorum.

Kahve molası zamanı.

Aşağı kata koşarken, posta kutularının önünde bekleyen küçük bir grup insan görüyorum ve saatin ikiye çok geçtiğini, Larry'nin ortada olmadığını fark ediyorum. Kevin bana *ne oluyor* diye omuz silkiyor, ben de omuz silkiyorum ve caddenin karşısına geçip buzlu Americano'mu almaya gidiyorum.

Geri döndüğümde, neredeyse herkes dağılmıştı, ama sonra dördüncü kattaki kadın asansörden çıktı. Beni görünce durdu ve o muhteşem, geniş gülümsemesini gösterdi.

"Selam."

Selam vermek için çenemi kaldırıyorum. "Selam. Kutuyu yukarı çıkardın mı?"

"Yaptık. Yapmak çok uzun sürdü, sanki tek tek atomları birleştirir gibiydik, ama babamızı yardıma çağırmadan başardık."

"Her zaman bir zaferdir." Ona gülümsüyorum ve posta kutularına doğru ilerlemeye başladığını izliyorum. "Larry henüz gelmedi."

O dönüp bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Ne? O iyi mi?"
Bu beni güldürüyor. "Hiçbir fikrim yok. Sanırım sadece bir gün izin almış."

"Larry bunu yapıyor mu?"

Yine gülüyorum. Komik, güzel, eğlenceli... Bir ara bir şeyler içmek ister mi diye sormalıyım. Sonra bir şey hatırlıyorum. "Yanında duran kız kardeşin miydi?"

O başını sallar. "Evet."

"Bana 'Lav Lambası' mı dedi?"

Gözleri kapanır ve inler. "Evet, yaptı."

Gülümseyerek soruyorum, "Neden?"

"Çünkü ona göre sen çekici ve büyüleyici birisin."

Başım öne düşer, çenem göğsüme değir ve omuzlarımın sessiz bir kahkaha ile titrediğini hissedirim. "Tamam, öyleyse."

"Utanç verici."

Yaklaşıp, kendimi tanıtmak için elimi uzattığımda, ikimiz de postacının gelişiyile dikkatimiz dağıldı.

Larry değil.

Kulaklık takmış, sakız çiğneyen bir kadın. Aceleyle postaları boşaltmaya başlar ve Larry'nin tarzına hiç uymayan bir şekilde her bir kutuya postaları tikiştirir.

"Larry nerede?" diye soruyor güzel komşum.

Postacı kadın başını kaldırıp kulaklığının birini kulağından çıkarır. "Ne dedin?"

"Larry nerede?" Güzel Komşu tekrarlar. "O iyi mi?"

"Oh." Sakız çiğneme sesi. "Evet." Omuz silkme. "Sanırım tatilde falan."

Güzel komşum bana dönüyor. "Meğer haklıymışsın. Larry tatile çıkabilirmiş."

"Larry için sevindim. Bu, hükümetimiz hakkında kendimi yüzde yarım daha iyi hissetmemi sağladı."

Gülüyor ve gözleri parlıyor. Sarı, kahverengi ve yeşilin büyüleyici bir karışımı. Daha önce hiç görmediğim bir renk.

"Peki, ben yukarı çıkmam lazım," diyor ve başparmağını arkasına, asansöre doğru uzatıyor.

Çenemi hafifçe eğdim. "İyi günler."

Veronica Cochran <Veronica@cochranfam.com> ile Jude Tilde
<judetilde@tilde.com> arasındaki e-posta yazışmaları

Konu: Özgürlük!

Tarih: 6 Şubat 2026

Merhaba Jude,

Bu tuhaf bir şekilde sinsi bir his veriyor, sanki bir kuralı
çığniyormuşum gibi, ama hoşuma gidiyor.

Ben de bekârim. 28 yaşındayım, bu yüzden büyükanneme göre yaşlı
bir kızın kurumuş kabuğu olmak üzereyim, ama evli kız kardeşime
göre hayatımı yaşıyorum ve her gece biriyle çıkmam gerekiyor. Ne
yazık ki, bunu yapmıyorum.

Bunun bir kısmı PitchSlapped'da çok zehirli erkeklerle çalıştığım için,
bir kısmı da ilk randevularda çok kötü olduğum için olabilir mi? Yani,
onlardan nefret ediyorum. Küçük konuşma döngüsünden ve
tanıştığım birçok erkeğin alaycı veya şakacı davranmamasından
nefret ediyorum. Sanki özgeçmişiyle randevuya çıkmak gibi, her
zaman çok samimi ve alçakgönüllü övünmeler var ve kimse benim
mizah anlayışımı anlamıyor. Bir gün şakacı kralımı bulacağım. Onun
orada bir yerde olduğunu biliyorum.

-V

V,

Eğer randevularındaki esprilerin e-postaların kadar eğlenceli ise,
bence ilk randevu için harika bir aday olursun.

-J

Jude,

Bana çıkma teklif mi ediyorsun?

-V

Veronica,

Belki de öyleyim?

-J

Jude,

Soru şeklinde cevap vermem gerekiyor mu?

-V

Veronica,

Öyle hissetmek gerekir gibi geliyor, değil mi?

-J

Jude,

Tamam, o zaman bir ara seninle çıkmak isterim?

-V

Veronica,

Bugünden bir hafta sonra, 13 Şubat nasıl olur?

-J

Jude,

Görünüşe göre bir randevun var.

-V

Veronica,

Soru zincirini bozdun.

-J

Jude,

Çok üzgünüm?

-V

P.S. Belki de mesaj atmak daha kolay olur? Numaram 312-555-0166.

Yedinci Bölüm

VERONICA

So, bekle. Zoom'da trollediğin ve seni resmi olarak onu trollemek için işe alan bu adamla randevuya mı çıkıyorsun? Jordan bana bir bakış attıktan sonra ağzına bir avuç fıstık attı ve ağzında fıstıklarla konuşmaya başladı. "Yani, patronunla mı çıkıyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Teknik olarak benim patronum olduğunu sanmıyorum. Biz meslektaşız. Ben bir yükleniciyim." Jordan şüpheli görünüyor, ben de elimi sallayarak "Neyse ne. Bence burada normal işyeri kuralları geçerli değil" diyorum.

Clara, en uygunsuz flört durumlarını bile onayladığı için başını sallıyor. Bir keresinde, dişçim bir dahaki sefere ağzıma elini soktuğunda ona çıkma teklif etmemi önerdi. Bir başka seferinde Dani'yi Noel Baba ile fotoğraf çektirmek için götürdü ve daha sonra sahte sakalının altında çok yakışıklı olduğunu ve geri dönüp ona asılmam gerektiğini söyledi.

"Ama onun gerçek yüzünü hiç görmedin mi?" diye sorar Jordan.

"Hayır. Sadece e-posta gönderiyoruz. 2000'lerin başlarını hatırlatıyor. Tom Hanks'i hayal ediyorum."

"Onun sosyal medya hesaplarını takip etmedin mi?" diye sorar Clara.

"Onlar özel."

"Öyleyse *istek*?" Jordan'ın ses tonu, annesi iPhone'undan fotoğraf göndermeyi unuttuğunda kullandıkları ses tonuyla aynı. "Bu senin ilk hayatın mı?"

"Instagram'da otuz dört takipçisi var," diyorum, "ve bana göre bu, sadece çok yakın arkadaşları ve ailesiyle

iletişim kurduğunu gösteriyor. Alaycı tavırlardan sert pazarlıklara, profesyonel konuşmalardan flört etmeye geçtik. *şimdi* bunu istemek garip geliyor, sanki o, benim sadece onun nasıl göründüğünü görmek için orada olduğumu anlayacakmış gibi."

"Ya irkinse?" diye sorar Jordan.

"Jordy!" diyorum gülerek. "Ben o kadar sığ bir canavar mıyım?"

"Evet," Clara ve Jordan aynı anda bağırırlar ve ben, kırıgın bir şekilde elimi göğsüme bastırırım.

Jordan elini kaldırır. "O adamın saçlarını tuhaf bir şekilde ayırdığını düşündüğün için ikinci randevuyu kabul etmediğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Arkadaşlar, o *yaptı*. Yetmişli yılların tarama sa modeli gibiydi, ama saçları boldu, neden? Ayrıca, LinkedIn profil resmi bir Minion'du. Hadi ama." Bir ara veriyorum. "Bekle. Bu, onun kel olduğunu ve saçının peruk olduğunu ima etmenin bir yolu muydu? Aman Tanrım. Keşke daha yakından bakmış olsaydım, ama akşam yemeğinden sonra *espresso* sipariş etmesiyle çok dikkatim dağıldı."

"Kel erkekleri seviyorum." Jordy i geçirir.

"Biliyorum."

"Ronnie," Clara ne eğilerek, "bir adamın pizza sipariş i yüzünden onu geri aramadığın zaman ne oldu?"

"Mısırlı peynirli pizza sipariş etti." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Böyle yaşayamam!"

İkisi de gülüyor. "Hiç de sığ değil," diyor Clara ikisine fısıldayarak.

Jordy'yi işaret ediyorum. "Angela'nın telefon kılıfında yapay elmaslar olduğu için onunla ikinci bir randevuya çıkmadın, o yüzden konuşacak durumda değilsin."

Jordan omuz silkiyor ve ikisini yudumluyor.

Clara bana gülümsüyor. "Bu, Sevgililer Günü sezonu için mükemmel bir zamanlama."

İnliyorum. Bu sahte bayramı gzlemleyeli o kadar uzun zaman oldu ki, farkına bile varmadım. "Hayır, Sevgililer

Günü sezonu ilk randevu için en kötü zamandır."

Bu sevimli romantik kız bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Neden?"

"Beklentiler, baskı, tüm bu gösterinin kendisi."

"Aptal, bunu bir gösteriye dönüştürmene gerek yok," diyor, sanki bu kadar kolaymış gibi.

"Topluluğumuzla tanıştınız mı?" diye soruyorum.

Jordan gülüyor. "Sanırım her şey ikinizin nereye gittiğinize bağlı."

Öne doğru bakarken, Jude ve benim planlamada o kadar ileri gitmediğimizi fark ediyorum. "Bilmiyorum. Akşam yemeği için bir yer olabilir mi? Umarım akşam yemeği olur. Akşam yemeği tatlıya, tatlı da yemek sonrası içkilere, içkiler de orgazmlara yol açabilir. Orgazmlara yol açarsa, Sevgililer Günü sezonunu severim."

"Seni uzun zamandır bu kadar dengesiz görmemiştim." Jordy bana göz ucuyla bakıyor. "Önümüzdeki yedi gün boyunca kendini toparlayabilecek misin?"

"Kesinlikle *hayır*," diyor Clara.

Derin bir nefes alıyorum. Jordan haklı. Clara haklı. Bir randevuya çıkmayalı aylar oldu. Bu kadar heyecanlandığım bir randevuya çıkmayalı ise daha da uzun zaman oldu. Jude'un zihnimde bir resim oluşturmamaya çalışıyorum. Benim gibi o da fotoğraflarını kamuya açık paylaşmamaya özen gösteriyor ve sosyal medya hesaplarını kilitliyor. Buna saygı duyuyorum. Hatta bu, onu zihnimde daha çekici hale getiriyor.

Bir hafta daha sakın kalmam gerekiyor. "Evet, sanırım öyle."

Kız kardeşim gülüyor. "Yalancı."

7 Şubat 2026

MESSAGE

Jude T.

Batı kıyısından günaydın!

Düz dünyacılar her şeyi çözdüklerini bilmek seni mutlu eder diye düşündüm.

Instagram gönderisine bağlantı: "Kendi araştırmamı yaptım. Eğri yok. Çarpıtma yok. Sadece gerçek var. Düz olduğunu söylediğimde bana güldüler... ama kenardan düştüklerinde gülemeyecekler."

Veronica C.

Daha kahvemi bile içmedim ama sen şimdiden internette köpürmeye başladın bile. Etkileyici.

Ayrıca, neden batı kıyısındasın?

Üzgünüm, bu hafta sonu Oregon'da bir arkadaşımın düğününde olduğumu söylemeyi unuttuğumu şimdi fark ettim. Tüm sağdıçlar düğünden önce (bugün) ve önümüzdeki birkaç gün boyunca birlikte kiralık bir evde kalıyorlar. Bu yüzden önümüzdeki Cuma gününe kadar bir araya gelemedim.

Ahhh, tamam, mantıklı. Neden gelecek cuma dedin diye merak ediyordum ama belki de benim cazibeme duygusal olarak hazırlanmak için zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm.

Böyle büyük bir olay için bir ay bile yeterli olmayacağından korkuyorum.

Doğru. Orada saat sabah 5 değil mi?

Öyle, yani uyanık olan tek kişi benim ve bu yüzden iki aydır ilk kez Instagram'a giriş yaptım. Tabii ki ilk gördüğüm şey düz dünya saçmalığı.

Makine, sizi nasıl etkileşime sokacağını bilir.

Korkunç.

Öyleyse gelecek Cuma, akşam yemeği için saat 7 civarı nasıl olur? Senin çekiciliğine yakışır bir yer ayırtacağım.

Kulağa harika geliyor.

Harika. Şehre döndüğümde tüm bilgilerinizi alacağım.

Aşğıda mutfaktan sesler geliyor, kim var diye bakacağım. İyi hafta sonları, Veronica, gelecek haftayı sabırsızlıkla bekliyorum.

Ben de <kalp emoji>

Sekizinci Bölüm

VERONICA

Cumartesi günü lobide posta dağıtıcısını gördüğümde, bir arkadaşımın saat 1'de randevum olduğunu düşünerek bir an panikledim, ama sonra saatin daha sabah 10 olduğunu fark ettim. Bu kaos da ne böyle?

Ama neredeyse bitirmek üzere olduğu için, aşağıya tekrar inmek zorunda kalmamak için lobide oyalanıp telefonumla oynuyorum.

Ve ayrıca, belki de cuma günü geçip gider diye umut ediyor olabilir.

Bu düşünce aklıma geldiği anda bir suçluluk duygusu kaplar beni. Cuma günü Jude ile randevum varken başka erkekleri düşünmemeliyim. Ama yine de, onunla henüz bir *ilişkimiz* yok. Ulaşılamaz aşkıma görmeyi umarak kimseyi aldatmıyorum.

Postacı kadın tek kelime etmeden, gülümsemeden, hatta bana bakmadan ayrıldığında — Larry'yi özleyorum — posta kutuma gidip, oradaki küçük posta yığınına çıkarıyorum.

Ve şükürler olsun: Sonunda tazminat çekim geldi. Zarfı kaldırıp öpüyorum.

Onun altında, artık neredeyse hiç bakmadığım sıradan ıvır zıvır yığını var: işe yaramayan kuponlar ve diş temizliği randevusu almamı hatırlatan bir not. Ama en altta başka bir zarf var.

Orada bu ismi görmek garip, bir an için Jude'un bana bir şey gönderdiğini düşündüm.

Ama avansım doğrudan banka hesabına yatırıldı. W-9 formumu doğrudan maaş departmanına gönderdim; Jude'a

şahsen adresimi hiç vermedim. O benim nerede yaşadığımı bilmiyor.

Ve sonra bunun Jude'dan gelmediğini fark ediyorum.

Jude'a *götürmek*.

Dağınık posta görevlisi bir hata yaptı ve ben yanlışlıkla Jude Tilde'ye gönderilen bir şeyi aldım. 2C daire.

"Cuma günü Jude olamaz," diyorum, dairemde volta atarak. "Bu sanki, ne bileyim. Bir fan kurgu klişesi vahşi doğaya kaçmış gibi."

"Sence Chicago'da kaç tane Jude Tilde yaşıyor?" diye sordu Clara. İş gününün ortasında onu buraya çağırıp zarfı kendi gözleriyle görmesini istedim. O da aynı imkansız sonuca vardı: Jude Tilde adında bir kişi benim oturduğum binanın 2C dairesinde yaşıyor, bu da Friday'in yaşadığı daireyle aynı, görünüşe göre yalnız yaşıyor, bu nedenle Friday ve Jude'un aynı kişi olma ihtimali... çok yüksek.

"Belki de Jude, gizlice Friday'in dolabında yaşadığı için hiç görmediğimiz oda arkadaşımızdır?"

"Bunu *umuyor* musun?" Clara kaşlarını çatarak sorar.

"Sadece başka bir açıklama bulmaya çalışıyorum!"

"Neden? Jude'un seksi komşu olması ideal değil mi?"

"Harika," diye katılıyorum. "Sadece biraz... tuhaf geliyor?"

Clara omuz silkiyor. "Jude'un Oregon'da olduğunu söyledin. Belki 2C'nin kapısını çal, kimse cevap vermezse, işte bu kadar."

Tırnaklarımı ısııyorum. Bugün Cumartesi, yani o Jude değilse, teorik olarak Cuma günü evde olması gerekir. Tabii dışarıda sosyalleşip dondurucu soğuğu keyifle geçirmiyorsa. "Tamam," diyorum. "Gidiyorum."

Bu Scooby-Doo seviyesinde bir soruşturma, ama elimde olan tek şey bu. Merdivenlerden ikinci kata inip 2C'nin

kapısını alıyorum. Karşı tarafta sessizlik. Tekrar alıyorum ve kapı açılıyor, ama bu Friday'in kapısı değil.

2A'dan Catalogs, koridora doğru eğilmiş, merdiven sahanlığında bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Kapı alındığını duydum."

Ona şaşkın bir şekilde bakıyorum. "Evet... ama senin kapında değil mi?"

"Jude'u mu arıyorsun?"

Yani cuma günü Jude var. Titreyerek derin bir nefes veriyorum. Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, sadece evde mi diye bakıyordum."

"Hayır, değil. Salı gününe kadar Oregon'da." Catalogs, sanki partiye aynı elbiseyle gelmişim gibi bana soğuk bir bakış attı ve onun tehdit altında olduğunu anladım. Beni, Friday ile çıkma arzusuna bir tehdit olarak görüyordu.

Mükemmel. Bu durumun daha da karmaşık hale gelmesini gerçekten umuyordum.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye soruyor ve dilimin ucunda, Jude'un yokluğunda Chicago'daki işlerini ona mı bıraktığını sormak var, ama düşünerek bunu yutuyorum. Salı gününe kadar Oregon'da olan 2C dairesindeki Jude'un, Salı gününe kadar Oregon'da olan ve benim e-postalaştığım Jude ile aynı kişi olmaması ihtimali hâlâ var, değil mi?

"Oh, ona şirketi hakkında bir sorum vardı."

Kaşlarını atar. "Kodlamak mı?"

"Evet." Kahretsin. Hiç şüphe yok. "Tamam. Döndüğünde onu yakalarım."

"Ya da, ona *e-posta* göndermek gibi mi?" diyor Olimpiyat seviyesinde bir küçüklükle.

"Harika fikir, teşekkürler." Merdiven boşluğuna geri dönüyorum.

Daireme döndüğümde, Clara bana umutla bakıyor.

"O orada değil. Jude. Codeify Jude. Kataloglar onaylandı."

"Bu harika!" diyor Clara ve ben yine volta atmaya başlarken, avuç içlerimi şakaklarıma bastırarak izliyor. "Değil

mi?"

"Ona söylemeli miyim?" diye soruyorum. "Ona mesaj atıp bu tuhaf, çılgın, romantik komedi gibi tesadüfü anlatmalı mıyım?"

"Cuma günü restorana gidip ona sürpriz yapmak romantik olur diye düşünüyorum."

"Ya lobide ona rastlarsam?"

Bana sırtarak bakıyor. "Onunla flört et, böylece senin olduğunu öğrendiğinde daha da mutlu olsun."

Dokuzuncu Bölüm

VERONICA

Obviously, önümüzdeki birkaç gün boyunca kafam çok karışık olacak. Artık onun ismine bir yüz koyabiliyorum — ve bu sıradan bir yüz değil, şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüz — Jude'u görme düşüncesinden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Cumartesi gecesi, saatte birkaç kez onay durumunu endişeyle kontrol etmeme neden olacak bir dürtüyle, onu Instagram'da takip etmek için istek gönderdim. Ancak hafta sonu boyunca ve Pazartesi gününe kadar, o hala isteğimi onaylamamıştı.

Cumartesi sabahı, iki aydır uygulamayı kullanmadığını söylediğini hatırlıyorum, belki de düz dünya savunucuları yüzünden kafayı yedikten sonra uygulamayı bırakmıştır? Ama yine de, tatilde şafak vakti, herkes uyanmadan önce uyanıyor, o halde günlük Instagram'ı kaydırmak rutininin bir parçası değil mi?

Kraniyal kaos.

Düzenli olarak mesajlaşıyoruz, her şey giderek daha flörtöz hale geliyor ve BEN 4C'DEN KOMŞUNUZUM! demek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Ya o da *İğrenç, hayır teşekkürler* derse?

Ama yine de, eğer o *İğrenç, hayır teşekkürler* gibi bir tepki veriyorsa, bu tepkiyi telefonuna yöneltmesini ve doğrudan yüzüme bakmamasını tercih etmez miyim?

Gördün mü? Berbat durumdayım.

Clara (ve şu anda tüm bu dramaya derinden dahil olan Jordan) hızla ilerlediğim bu riskli romantik komedi eğrisine kendimi bırakmamı ve yüz yüze görüşene kadar sırrı

saklamamı ısrarla tavsiye ediyor. Daha iyi bir planım olmadığı ve beynim arılarla dolu bir bingo makinesi gibi çalıştığı için sırrı saklıyorum.

Salı günü geldi ve adet dönemim de başladı, ki bu harika bir şey, tabii ki. Jude'un şehre döndüğü gün duygusal olarak hassas ve gazlı hissetmeyi gerçekten umuyordum.

Lobiden geçmem için yüzlerce bahane bulmamak için elimden geleni yapıyorum — köşedeki eczaneye tampon almaya gitmek elbette gerçek bir ihtiyaç, aynı şekilde karşıdaki Mug Life'tan ikinci bir kahve almam da öyle, tezgâhta kahve fincanım hâlâ dolu olsa da, dışarı çıkıp karı hissetmek istemem de öyle, yeni buzdolabım dolu olsa da öğle yemeği için dışarıdan yemek almam da öyle. Ama aşağı kata inmek için bu çok meşru nedenlerin hiçbiri, Jude'a rastlamama neden olmuyor.

Saat ikide, sanırım... belki? Ve Jude-Friday görünmese de, sevincime göre Larry geri dönmüş. O her bir kutuya titizlikle ve hassasiyetle postaları dağıtırken, biz de Nova Scotia gezisi (*Ocak ayında mı?* diye soruyorum, dehşet içinde) ve yeni kurtardığı köpeği Freddie hakkında sohbet ediyoruz. İkinci kattan mermer merdivenlerde ayak sesleri duyduğumda başımı kaldırıyorum ve onu gördüğümde kalbim yerinden çıkıyor.

Onun Jude olduğunu bilmek onu... inanılmaz derecede daha çekici yapıyor. Saçlarının ne kadar güzel olduğunu farkında mı? O kot pantolonun kalçalarına ne kadar yakıştığını biliyor mu? Kollarının bronz, kaslı ve ödül kazanacak kadar güzel olduğunu daha önce fark etmiş miydin? Merdivenlerden inen bu adam, açık fikirli iş arkadaşım, şaka kralı, insan formundaki sürpriz sonum. Akıllı ve düşünceli. Ona sunumunun berbat olduğunu söyledim ve

tek cevabı, onu iyileştirmek için bana fahiş bir miktar para ödemek oldu. Hangi erkek böyle bir şey yapar ki?

Beni gördüğünde gülümsüyor ve bu gülümseme beynimdeki arıları mideme gönderiyor.

Ama hemen arkasında Catalogs geliyor.

"Jude!" diye seslenir ve o da dönerek, onun yetişmesini beklemek için durur.

He doesn't know I'm Veronica. To him, I'm just another neighbor—one who didn't realize there was a way to move furniture into the upper floors of our building and excels at underestimating the size of cardboard boxes. The moment between us has snapped shut, and the two of them walk down the stairs together, talking through smiles. She's wearing a low-cut tank top with a push-up bra that makes her boobs look like they're auditioning for a role in an action film. (To be fair, I would cast them.)

I linger near my mailbox, looking like I have more to sort through than the two flyers in there, listening to their conversation.

". . . rainy and cold," he's saying, "but still way better than Chicago this time of year."

"Who would get married in *Oregon* in *January*?" Catalogs asks, her voice husky, flirty. She comes to stand between me and Jude, turning her back to me.

"I mean," he says, huffing out a soft laugh, "everything was inside, so the rain wasn't a problem."

"That's good." She leans in while he reaches to slide his key into his mailbox, lowering her voice. "Hey, I was wondering if you wanted to, I don't know, grab a drink or something sometime this week?"

I can't keep my gaze from flashing over at him when she says this. The color drains from his face, and he flicks his eyes to me over her shoulder and back, aware that we're not standing that far apart and I can hear everything. "Oh, um, Sami, that's so nice of you but, um, I'm actually in a relationship."

Nefesim göğsümde sıkışıyor.

He means me, right? After all, I had reservations about ogling Friday before I knew he was Jude. And *I'm seeing someone* is something you say when you want to let a person down easy. My heart swells.

"Oh," Catalogs—Sami—says. "I didn't realize. I've never seen you with anyone."

He shrugs and the moment turns monumentally more awkward when he says a quiet, "Yeah, well."

Sami slinks away without ever acknowledging my presence, but who could blame her? Jude unlocks his mailbox while I sort through my two flyers for a tenth time. I wonder what he's thinking, if he's horrified I'll mention what just happened or if he wants me to break the tension by cracking a joke. Cracking a joke is definitely what my brain is screaming at me to do.

Honestly your "no" was so nice, I almost want to ask you out, too, just to hear it again.

Some women collect purses, some collect rejection stories. You just gave her a good one.

You did great. Most guys would've faked getting a phone call to escape.

But that isn't what I really want to say. I swallow past the thundering beast of a heart inside me, working up the nerve to tell him, "Hey, you just turned down a woman in front of me, *because of me*, and . . . ta-da! Here I am!"

Smiling, I turn to him, my mouth opening, and our eyes meet just as his phone rings. He holds up a finger, wincing in apology, and swipes to answer. I catch the name on the screen: *Calliope*.

Jude tucks the phone between his ear and shoulder, saying a soft, "Hey, sweetheart," as he pulls the mail from his mailbox.

My stomach tilts, my skin flushes hot.

Selam, tatlim.

Oh my God. Is this moment really happening?

During Valentine's week to boot?

I can't help but huff out a mortified laugh. We've exchanged only a handful of emails. I don't really know Jude at all, and somehow I assumed with Sami just now that he meant he was in a relationship with *me*. Have I rushed into this romance like a kid cannonballing into a pool without checking whether there's any water?

Jude was in Oregon for a wedding, yes, but was he also visiting the person he's in a relationship with? Could that be why he hasn't approved my Instagram request? Because he knows I'd see him in photos with someone?

I've let all this move so quickly, too quickly. Jude is just another tech bro chatting up a woman online. I've drunk Clara's Hallmark Kool-Aid, thinking there was something wildly fated about us, when in reality fate doesn't exist and romance is never as clean as two comets perfectly crossing paths in the sky.

The last time I dove into something with such gusto, such impulse, such optimism, it was taking a job at PitchSlapped, and look how that turned out for me.

Leaving Jude to his conversation, I chuck my flyers into the nearby trash can and head to the elevator.

February 10, 2026

IMESSAGE

Jordan P.
Just ASK him, dumbass.

Clara C.
I agree, Ronnie.
I know you're upset, but from the outside it seems crazy to not just ask him if he's seeing anyone

Veronica C.
I already did! We literally already had the "I'm single" conversation.

Clara C.
Yeah, and I guess if he is seeing someone, he wouldn't be up front about it anyway.

Veronica C.
Right? Well, whatever. I really should not have gotten involved with someone I'm professionally connected to.
Also he still hasn't approved my Instagram friend request

Jordan P.
Omg stop it, are you thirteen?
You're driving the clown car right now

Veronica C.
Sorry. I'm sure it's frustrating to watch from the outside, but I just don't want to get hurt

Clara C.
No, we're sorry, sweetie.

Veronica C.

I'll be fine.

Email correspondence between Veronica Cochran
<Veronica@cochranfam.com> and Jude Tilde <jude@Codeify.com>
Subject: Delivery of Marketing Deck
Date: February 11, 2026

Jude,

Attached you'll find the revised slide deck with the team's input incorporated. Let me know if you have any additional changes. I'm happy to make them.

-Veronica

11 Şubat 2026

İMESSAGE

Jude T.

Merhaba, e-postanı az önce aldım. Slaytları gönderdiğin için teşekkürler!
Cuma günü hala uygun musun? Saat 7'de Alinea'ya gitmeyi düşünüyordum, seni alabilirim.
Bana adresini gönderir misin?

Veronica C.

Aslında, üzgünüm ama bu seferlik ertelemek zorundayım.

Jude T.

Tabii, sorun değil.
Her şey yolunda mı?

12 Şubat 2026

MESSAGE

Jude T.

Selam, sadece kontrol ediyorum. Ortamın birdenbire bozulduğunu hissediyorum. Yanlış bir şey mi yaptım?

Veronica C.

Hayır, üzgünüm, bu işin bu kadar hızlı ilerlemesi beni biraz bunaltmaya başladı. Sanırım biraz zamana ihtiyacım var.

Jude T.

Anlıyorum.

Yemeğe ya da bir fincan kahve içmeye ne zaman hazır olursan bana haber ver.

Onuncu Bölüm

JUDE

Ben bu Veronica meselesinden olması gerekenden çok daha fazla üzülyorum, çünkü bu olay sadece birkaç haftadır devam ediyor ve ben onu hiç şahsen tanımıyorum.

Mesele şu ki, aramızda iyi bir enerji vardı. Beni güldürüyordu. İşinde çok başarılı ve açıkça zeki biriydi. Dürüstlüğü, romantik bir ilişkide harika bir iletişimci olabileceğini gösteriyordu. Birlikte iyi olacağımıza dair altıncı hissim vardı.

Ama o beni görmezden geliyor. Cumartesi günü, yani lanet olası Sevgililer Günü'ne kadar, ondan başka bir haber almadım ve sanki gündüz saatlerime bir delik açılmış gibi hissediyorum. Sönmüş bir balon gibiyim.

Jason ve Kelly beni akşam yemeğine davet ediyor, Adam bekar erkekler için bira içmeye gitmek isteyip istemediğimi soruyor. İkisini de reddediyorum; pek sosyalleşmek istemiyorum. Kendimi kanepede uzanmış, arka planda bir basketbol maçı izlerken, DoorDash kapları sehpa üzerine yayılmış ve karnımda bir bira şişesi dururken buluyorum. Hüzünlü bir pop şarkısının akustik cover'ı eşliğinde yavaş çekim bir montaj haline gelmişim.

Otururken, içgüdüsel olarak telefonuma uzanıyorum, ama sonra Veronica'dan bir mesaj gelmeyeceğini hatırlıyorum. Bunun yerine, zarları atıp Instagram'ı açıyorum, ruh halimi daha da bozacak düz dünya içerikleri görme ihtimalimin yüksek olduğunu bilerek.

Ama bunun yerine, bir takip isteği görüyorum.

Veronica Cochran'dan.

On Birinci Bölüm

VERONICA

Pride & Prejudice (2005) filmini ikinci kez izlerken, kapım sertçe çalındı.

Kanepeden dirseğimi kullanarak kendimi yukarı iterek, sesin geldiği yöne doğru kaşlarımı çatıyorum ve cumartesi öğleden sonra saat birde habersizce uğramak için uygun bir zaman olduğunu düşünen kişinin kim olduğunu merak ediyorum. Bu, en uygun uyku zamanıdır. Ya uykuya dalmış olsaydım?

Ayağa kalkarak, yolumdan boş bir kraker kutusunu tekmeliyorum ve kapıya doğru sürünerek, gözetleme deliğinden bakmak için uzanıyorum.

Hay sıçayım.

Geriye atlarım, çaresizce daireler çizerek dönerim.

"Veronica?" Jude kapının diğer tarafında sorar.

"Selam, evet, selam." Parmaklarımı saçlarıma geçirip, elektriklenmiş kuş yuvası gibi görünmemesi için taramaya çalışıyorum. "Ne haber?"

"Beni içeri alabilir misin?"

Onu içeri almak mı? Ne için? Ona göre biz yabancıyız!

Ama ses tonunda beni şüphelendiren bir şey var. Giriş masasından telefonumu alıp bildirimlerime bakıyorum. Tabii ki, bir tane var.

@jtildeChi takip isteğinizi kabul etti.

Siktir. İptal etmeyi unuttum.

"Ben..." Yüksek sesle öksürüyorum. "Çok hastayım."

"Saçmalık."

Hareketsizce kapıya bakıyorum. "Ne?"

"Saçmalık dedim. Hadi ama. Kapıyı aç. Konuşmamız lazım."

Vücuduma bakıyorum. Üzerimde kocaman gri ayı pençesi terlikler, yıpranmış ekose flanel pijama pantolonu ve üzerinde "Şu anki ruh halim: atıştırmalıklar" yazan ve yaklaşık yirmi dakika önce üzerine çikolatalı dondurma lekesi bulaşmış bir tişört var. "Şey, pek iyi görünmüyorum."

"Açıkçası umurumda değil."

"Evet," diyorum.

"O zaman gözlerimi kapatacağım."

"Eminim ki bakacaksın."

Kapının diğer tarafında onun güldüğünü duyuyorum. "Gözlerimi bağlamamı ister misin?"

"Yapar mısın?"

Kısa bir duraklama ve ardından: "Eğer bu, gelip sizinle konuşabileceğim anlamına geliyorsa, evet."

"Bir fular alayım."

"Bu çok saçma."

"Biliyorum," diyorum. "Umurumda değil. Hemen dönerim."

Yatak odama doğru yürürken, aynada kendi yansımamı görüyorum. Düşündüğümünden daha kötü. Siyah pamuklu bir fular alıp ön kapıya geri dönüyorum ve fuların ona uzanacağı kadar kapıyı açıyorum. Birkaç saniye sonra, tekrar kapıyı çalıyor.

Kapıyı açıp dirseğine uzanıyorum, ellerini uzatarak onu oturma odasına ve kanepeye doğru yönlendiriyorum. "Otur," diyorum.

"Bu..." Jude başını sallar, ama gülümsüyor.

"Biliyorum. Ancak, bu açıklamayı yapmak için çok kirliyim." Ama ona bakınca... o da öyle. Son birkaç gündür benim kadar keyifsiz miydi?

"Ne zamandır biliyorsun?" diye sordu, doğrudan konuya girdi.

"Geçen Cumartesi öğrendim."

Çenesi düşer ve bana bakakalır. "Neden bir şey söylemedin?"

Ona bakıyorum, yumuşak, eskitilmiş kot pantolonunu, daha da yumuşak tişörtünü ve çoraplarını giymiş. Ayakkabılarını giymeden yukarı çıkmış olmalı. Takip isteğimi görür görmez mı geldi?

"Randevumuzda kim olduğumu açıklamak eğlenceli olur diye düşünüyordum."

Onun kaşlarını çattığı kısmı sadece ağzından görebiliyorum ve bir an için, onun ifade dolu koyu renkli gözlerini açık bırakmış olmayı diliyorum. "Peki neden bırakmadın?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Bir yanım, onun bir kız arkadaşı olmadığına dair bir açıklama olduğunu biliyor olsa da, ben Occam'ın usturasını benimseyen bir kızım: En basit açıklama genellikle doğru olanıdır. Şimdi o benim daireme koşarak geldiğine göre, yanılmış olduğumu düşünüyorum.

Jude dudaklarını sıkıştırıp sessizleşir ve ben de bu durumun ağırlığını çekmek zorunda kalırım çünkü bu noktada, benim cevabımı duyup da benim biriyle çıkamayacak kadar aptal olduğum sonucuna varmadığını bilmiyorum.

Birkaç saniye sonra, o dolgun, yumuşak dudaklar açılır ve o sessizce *Ahh* der, sonra "Sami ile geçirdiğimiz o gün" der.

"Evet."

"Ona bir ilişkim olduğunu söylediğimi duydun."

"Ben yaptım."

"Sonra Calliope aradı."

Mm-hmm.

"Sence benim bir kız arkadaşım var."

"Elbette."

Jude uzanıp atkısını çıkarır ve ilk kez tam olarak farkında olarak gözlerimiz karşılaşır. Midem erir; kalbim devasa bir sıçrama yapar.

"Çok güzelsin" diye başlıyor.

İkincisi ise "Callie benim yeğenimdir."

Ve üçüncü olarak, "Bir ilişkim olduğunu söylediğimde, umutluydum" diyor. Bana gülümsüyor. "Senden bahsediyordum."

On İkinci Bölüm

JUDE

İlk olarak: İkimizin de duş almaya ihtiyacı var.
(Tabii ki birlikte değil — ancak Veronica şu anki haliyle bile o kadar çarpıcı bir güzelliğe sahip ki, teklif etse bile itiraz etmem.)

Ve ondan sonra, bu gece nereye gideceğimize karar vermemiz gerekiyor. Bugün Sevgililer Günü olduğu için Alinea gibi bir yer söz konusu olamaz, çünkü çoğu iyi restoran haftalar öncesinden dolmuş durumda, ama açıkçası, gecenin geri kalanını onun oturma odasında oturup konuşarak geçirebiliriz ve bu mükemmel olur.

Yine de onu dışarı çıkarmak istiyorum. Bütün bu durum bana gerçek dışı geliyor; e-posta yoluyla romantik bir ilişki kurmaya çalıştığım kadın, aylardır çıkma teklif etmek istediğim güzel komşumla aynı kişi. Bu inanılmaz tesadüfü kutlamak, bu şanslı tesadüfü kutlamak, bütün hafta boyunca onun kafasına takılan yanlış anlaşılmayı silmek istiyorum. Bunu, dışarıdan yemek sipariş edip kanepede vakit geçirmekten daha fazlasıyla kutlamalıyız.

Yine de, saat hala öğlen ve burada biraz daha kalıp yüz yüze sohbet etmek isterdim, ama Veronica beni dışarı kovuyor ve bir saat sonra lobide buluşmak için bana bir saat süre veriyor. Gitmeden önce onu öpmek istiyorum. Öyle yapmam gerektiğini hissediyorum, sanki bu absürt anın sonunu tatlı ve takdir edici bir şeyle noktalayalım gibi... ama o geniş gülümsemesiyle ve el sallayarak kapıyı kapatıyor.

Başım dönüyor, merdivenlere yöneliyorum, evime doğru koşarak geri dönüyorum, sanki nabzım atlamalı bir plak gibi hissediyorum.

On Üçüncü Bölüm

VERONICA

Aslında ne giyeceğimi düşünmek için fazla vaktim olmadığına seviniyorum — zaten Jude beni lobide pijamalarımle, spor salonundan çıktıktan sonra terli spor kıyafetlerimle ve az önce de kanepede otururken gördüğü için bunun bir anlamı yok.

Siyah bir sigara pantolon, sevimli topuklu ayakkabılar ve gözlerimin rengini ortaya çıkaran yeşil ipek bir bluz seçiyorum. Saçımı kurutuyorum, biraz alılık ve rimel sürüyorum, dudaklarıma renk katıyorum ve hazır oluyorum.

Ben lobide adımımı attığımda o zaten aşağıda bekliyordu. Ütülü siyah pantolon ve gri düğmeli gömlek giymiş, alnında nemli buklelerden oluşan saçları ve o bağımlılık yaratan gülümsemesi ile gözleri kırışmış haliyle... Nefesimi toparlamak bir saniye sürdü.

"Vay canına," diyor, bana doğru yürüyerek asansörün ortasında buluşuyoruz. "Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle." Elimi uzatıp, onun buklelerine dokunmaya dayanamıyorum. İnanılmaz derecede yumuşaklar. "Tanrım, bunu yapmayı çok uzun zamandır istiyordum."

"Sonsuza kadar mı?" diye gülümseyerek sordu, gözleri benimkileri arıyordu.

Omuz silkiyorum. "Şey, buraya taşındığından beri."

"Gerçekten mi?"

"Evet dostum, saçların çok güzel."

"Teşekkürler." Jude başını eğerek beni süzdü. "Aslında ben de."

"Saçına dokunmak mı istediniz?"

O gülüyor. "Sana dokunmak istedim. Saçına, boynuna, ellerine, her yerine."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve Jude belinden eğilerek daha yakından bakmak için yaklaşıyor.

"Veronica, sen bir *blusher* mısın? Bunu asla tahmin edemezdin."

Elimi yanağıma koyarak, "Olabilirim" diye itiraf ediyorum.

"Akıllı, komik, seksi ve sevimli." Kafasını sallayarak, yumuşak bir sesle "Siktir" diye mırıldanır.

Dişlerimin arasında dudaklarımı ısırarak, "Ne zaman olduğunu söyle" demek için duyduğum dürtüyü bastırıyorum.

"İtiraf etmeliyim ki," diyor, elimi tutup bizi çıkışa doğru yönlendirirken, "daireme döndüğümde, tüm bunların çok saçma olduğunu düşünerek bu akşam beni yemeğe çıkarmak yerine evde çikolatalı dondurma yemeye karar vereceğinden endişelendim. O süre boyunca oldukça rahat görünüyordun."

Kırılmış gibi davranıyorum. "Birincisi, gözlerini bağlı tutmam gerektiğini biliyordum! Dondurmayı öğrenmenin tek yolu, gömleğimdeki lekeydi. İkincisi, Bay Darcy ve Häagen-Dazs ile evde kalmayı düşündüm, ama sonra düşündüm ki... bedava akşam yemeği."

Jude gülüyor. "Ben Postmates gibiyim, ama saçlarım daha güzel."

"Lütfen. Postmates beni kazanmak için hiç bu kadar çaba göstermiyor."

"Senin sevgini kazanmak için rekabet ettiğim rakibim bir yemek sipariş uygulaması." Jude lobinin kapılarını açar ve beni Şubat ayının dondurucu soğuğuna doğru takip eder.

"Rekabet yok, efendim. Postmates da kapıyı asla açık tutmaz."

Buna gülümser ve kaldırıma doğru adım atarak bir taksi çağırır. "Garajda arabam var ama bu gece biraz şarap içmek hoş olabilir diye düşündüm."

"Ben de aynı fikirdeyim."

Arabaya biniyoruz ve Jude şoföre adresi verdiğinde, ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. "İmkansız," diyorum. "Orası Cindy's Rooftop. Bu gece bizi oraya sokman imkansız."

"Aslında, yaptım." Gülümsüyor ve çok sevimli bir şekilde gururlu görünüyor. "Aile grubumuzun sohbetinde her şeyi ve sonunda seninle birlikte olduğumuzu anlattım, ve kız kardeşim Hailey, bu akşam kız arkadaşıyla olan akşam yemeği rezervasyonunu iptal etti, böylece biz bu yemeği yiyebildik."

"O yapmadı." O başını sallıyor ve ben derin bir nefes alıp minnettarlığımı gösteririm. "O kadınlar arasında bir kraliçe."

"Ona senin söylediğini ileteceğim."

"Lütfen yapın ve Hailey ile kız arkadaşına, ihtiyaçları olursa onlar için ölümüne savaşacağımı da söyleyin."

Gülüştü göğsünde yankılanıyor ve ben, onun derin ve neşeli sesine çoktan bağımlı hale geldiğimi fark ediyorum.

Ayrıca, kırılgan gözlü gülümsemesine, bir soru sorduğunda cevabımı çok dikkatle dinlemesine ve benim sorularımı düşünceli bir açıklık ve samimiyetle yanıtlamasına da bağımlıyım. Jude, şüphesiz ve belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hayatımın en iyi ilk randevusu olduğunu kanıtlıyor. Cindy's Rooftop, Chicago'nun tartışmasız en muhteşem manzarasına sahip, ama biz seyahat listemizden, şimdiye kadar yaptırdığımız en kötü saç kesiminden, sevdiğimizi iddia ettiğimiz ama aslında sevmediğimiz yiyecekler kadar her şeyi konuşurken manzarayı neredeyse hiç fark etmiyoruz.

Jason'ın bir keresinde ona gök gürültüsünün Tanrı'nın bowling oynarken çıkardığı ses olduğunu söylediğini itiraf ediyor ve buna "size anlatsam alay etmeyeceğinize emin olamayacak kadar uzun süre" inandığını söylüyor.

Ben de, eskiden karpuz çekirdeği yersem, uyandığımda karnımda bir karpuzla hamile olacağımı düşündüğümü itiraf ederek karşılık veriyorum.

İkimiz de ilk görüşte aşka inanmıyoruz, ama ilk öpüşmede aşka inanıyoruz. Onun yeşil bayrakları hobi sahibi olmak, açık havada vakit geçirmekten hoşlanmak ve köpekleri seven zeki ve eğlenceli insanlar (benim için bir artı). Benimkiler ise yeni restoranları denemeyi seven, başkalarının hayranlık duyduğu şeyleri asla küçümsemeyen, tatilde maceracı ama aynı zamanda iyi bir şekerlemeyi seven insanlar (buna memnun görünüyor). Jude'a, eski sevgilileri bir araya gelip onun hakkında ne söyleyeceklerini sorduğumda, "Her zaman geç kaldığımı, ama gerçekten önemli olan şeylerde asla geç kalmadığımı" dedi.

Takdirle başımı sallıyorum. "Fena değil."

"Peki ya sen?"

"Muhtemelen yön duygum çok kötüdür ama en iyi krepleri ben yaparım."

Şarap kadehinin kenarından bana gülümsüyor. "Buna katılabilirim."

Tatlı tabağımı kenara itip, tamamen doymuş bir şekilde koltuğuma yaslanıyorum. "Tamam, önemli bir soru geliyor: Hangi üniversiteye gittin? Ve bilgin olsun, tek bir yanlış cevap var."

"Ohio Eyaleti. Ya sen?"

Yüzümde bir ifade belirdi. "*Hayır.*"

Koyu renkli gözleri endişeyle büyüyen Jude, burnunu kabartarak eğildi. "Bana Michigan'da lisans eğitimi almadığını söyle!"

Başımı masanın üzerine katlanmış kollarımın üzerine bırakıp inledim. "Sen Buckeye misin? Bunu nasıl kaçırabildim?"

Birkaç saniye sessizlik geçer ve aklıma birdenbire şunu getirir: Belki de şaka yapmıyordur. Big Ten insanları bu konuyu çok ciddiye alırlar. Ama sonra kendime şunu hatırlatırım: Bu Jude. Yeğenlerinin akşam yemeğinde söylediklerini hatırlar ve komşusuyla yaptığı harika sohbeti kesintiye uğratacak olsa bile onların telefonlarına cevap verir. Tanrı aşkına, düz dünya savunucularıyla tartışır.

Üniversite futbolu rekabeti yüzünden bu randevuyu iptal etmeyecektir.

Sonunda, elinin çıplak ön kolumu kavradığını hissediyorum. Çok sıcak, tutuşu çok güçlü. "Dinle." Sesinde hoş bir neşe var ve kanım kaynıyor. "Bunu gerçekten atlatabileceğimize inanıyorum."

Kafamı sallayarak, sahte bir şekilde ağlıyorum. "Yapamayız."

"Bana bak." Jude'un sesi dramatik bir şekilde acil ve ben gülmeme engel oluyorum. "*Bana bak.*"

Sahte bir isteksizlikle başımı kaldırıyorum.

"Veronica," der derin, şakacı bir samimiyetle, "diğer her şey mükemmel. Sen Wolverine, ben Buckeye olsak bile, uyum içinde bir arada yaşayabiliriz."

"Sana inanmak *istiyorum*." Bir an durakladıktan sonra, kararlı bir şekilde bir kez başımı salladım. "Bir daha bu konuyu hiç konuşmayalım."

Pişmanlıkla dilini şaklatıyor. "Sonbaharda cumartesi günü ve maç varsa başka tabii."

"Kendi evlerimizde kalıp, etkileşime girmeden, tartışmadan, alay etmeden yaşayabilir miyiz?"

Jude yüzünü buruşturur. "Ya birlikte yaşarsak?"

Kalbim yine o sarsıcı şeyi yapıyor. "Bir kez çıktık ve birlikte yaşamaktan mı bahsediyoruz?"

Omuzlarını silkiyor. "Bu akşam porselen desenleri seçmeyi önerirsen, itiraz etmem."

Gülerek, ona başımı sallayıp, heyecanla fısıldıyorum: "Henüz o aşamaya gelemedik, Jude. Daha öpüşmedik bile. İlk öpüşmede aşık olacağımıza karar vermemiş miydik? Ya öpüşme berbat geçerse ve aramızdaki kimya bir anda yok olursa, ya da tüm bu zaman boyunca yıldızların bize "Ciddi olun, birbirinize hiç uygun değilsiniz" dediğini fark edersek?"

"Bu oldukça karmaşık bir durum." Gülümsayarak parmağını bana doğru kıvrarak beni çağırıyor. Ben öne eğiliyorum ve o da küçük masanın ortasında benimle buluşuyor.

Sinematik bir mükemmellik değil. Gölün üzerinde havai fişekler yok, heyecan verici bir müzik yok. Ama yine de, bu an hayatımdaki her şeyi gölgede bırakan türden bir an. Yumuşak kahkahalarımız gülümsemelere dönüşüyor, sonra gülümsemelerimiz düzeliyor, dudaklarımız birleşiyor, sıcak ve dolgun. Damarlarımda ateş yanıyor, ayak parmaklarımda ucuna kadar coşku duyuyorum, ama öpücük vahşi değil. O daha sonra gelecek, eminim. Onun derisinin altında, sıcak ve elektriksel bir ihtiyaç kaynadığını hissedebiliyorum.

Ama bu ilk öpücük telaşsız, uyuşuk ve tatlı. Sevgililer Günü'nde bir restoranda yaşanacak kadar iffetli, ama daha derin, daha aç, umutsuzca arzulamaya başlayacağımı düşündüğüm bir şeyin vaadini taşıyacak kadar samimi.

Kalbim göğsümde çarparak, yavaşça sandalyeme geri yerleşiyorum ve birbirimize baş döndürücü gülümsemelerle bakıyoruz.

Jude ön kollarını masaya dayar, ellerini birleştirir ve kendini beğenmiş bir şekilde sırtarak, "Peki," der.

"Evet, gerçekten." Titreyen elimle su bardağıma uzanıp bir yudum alıyorum, kendimi çok sıcak hissediyorum. Bardağı masaya koyup basitçe şöyle diyorum: "Benim tercihim, altın telkari süslemeli koyu kobalt mavisi bir şey, yanmış tost bile asil görünmesini sağlayan türden bir desen."

Jude kahkahayı patlatır ama hemen kendini toparlayıp oyuna devam eder. "Gerçekten mi? Ben daha çok, tek bir ince mat altın şeritli, parlak fildişi rengi düşünüyordum. Temiz ve sade bir şey."

"Anlaşmaya varmak için biraz zamanımız olduğunu düşünüyorum... benim seçimimin en iyisi olduğunu."

"Veronica Cochran, benim güzel komşum, benim parlak Zoom davetsiz misafirim ve hayatımın en mükemmel ilk randevusu." Masadan uzanarak elimi tuttu. "Sanırım dünyadaki tüm zaman bizim."

Yazarlar Hakkında

Fotoğraf © 2024 Chandra Wicke

Christina Lauren, yazar ortakları ve en iyi arkadaşlar Christina Hobbs ve Lauren Billings'in ortak takma adıdır. New York Times'ın en çok satan yazarları olan ikili, *The Unhoneymooners*, *Love and Other Words* ve *The True Love Experiment* dahil olmak üzere yirmiden fazla roman yazmış ve kitapları otuzdan fazla dile çevrilmiştir.

Christina Lauren'ın Unutulmaz Yeni Romanını Ön Sipariş Verin

Bir talihsiz kaza, sorunlu bir evliliği hafızalardan silerken, aşk bu nefes kesici romanda olağanüstü bir ikinci şans yakalar. Roman, *New York Times* en çok satan yazarlarından *The Paradise Problem*'in kaleminden çıkmıştır. 14 Temmuz 2026'da sizlerle!

CHRISTINA
LAUREN

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

The
**ROMANCE
REVIVAL**

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM